

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 24 kwietnia 2007 r.****zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2005, sekcja III – Komisja**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2005 ⁽¹⁾,
- uwzględniając ostateczne roczne sprawozdania finansowe Wspólnot Europejskich za rok budżetowy 2005 – Tom I (SEC(2006) 0916 – C6-0263/2006, SEC(2006) 0915 – C6-0262/2006) ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla organu udzielającego absolutorium budżetowego w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o udzieleniu absolutorium za 2004 r. (COM(2006) 0642, COM(2006) 0641) oraz dokument roboczy Komisji – załącznik do sprawozdania skierowanego przez Komisję do Parlamentu Europejskiego w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o absolutorium za 2004 r. (SEC(2006) 1376, SEC(2006) 1377),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamantu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Osiągnięcia w poszczególnych dziedzinach polityki w 2005 r.” (COM(2006) 0124),
- uwzględniając komunikat Komisji „Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2005” (COM(2006) 0277),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla organu udzielającego absolutorium w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2005 r. (COM(2006) 0279),
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Komisji „Odpowiedzi państw członkowskich na sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za 2004 rok” (COM(2006) 0184),
- uwzględniając Zieloną księgę w sprawie europejskiej inicjatywy na rzecz przejrzystości przyjętą przez Komisję dnia 3 maja 2006 r. (COM(2006) 0194),
- uwzględniając opinię nr 2/2004 Trybunału Obrachunkowego w sprawie modelu pojedynczej kontroli (*single audit*) oraz projektu wspólnotowych ram wewnętrznej kontroli dla Komisji ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji na temat harmonogramu działań dotyczących zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2005) 0252),
- uwzględniając plan działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2006) 0009),
- uwzględniając pierwsze sprawozdanie w sprawie harmonogramu wdrażania planu działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej z dnia 19 lipca 2006 r. (SEC(2006) 1009),
- uwzględniając sprawozdanie komisji ds. Unii Europejskiej w Izbie Lordów, opublikowane dnia 13 listopada 2006 r., zatytułowane „*Financial Management and Fraud in the European Union: Perceptions, Facts and Proposals*”,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego w sprawie wykonania budżetu w roku budżetowym 2005 ⁽⁴⁾, jak również sprawozdania specjalne, zawierające, odpowiednio, odpowiedzi kontrolowanych instytucji,

⁽¹⁾ Dz.U. L 60 z 8.3.2005.

⁽²⁾ Dz.U. C 264 z 31.10.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 107 z 30.4.2004, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 263 z 31.10.2006, str. 1.

- uwzględniając oświadczenie o wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw przedkładane przez Trybunał Obrachunkowy zgodnie z art. 248 Traktatu WE ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 27 lutego 2007 r. (5710/2007 – C6-0081/2007),
 - uwzględniając art. 274, 275 i 276 Traktatu WE oraz art. 179a i 180b Traktatu Euratom,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 145, 146 i 147,
 - uwzględniając opinię nr 4/2006 Trybunału Obrachunkowego dotyczącą projektu rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając art. 70 i załącznik V Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie innych zainteresowanych komisji (A6-0095/2007),
- A. mając na uwadze, że art. 274 Traktatu WE stanowi, że Komisja ponosi odpowiedzialność za wykonanie budżetu wspólnotowego oraz że wykonuje go zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami we współpracy z państwami członkowskimi,
- B. mając na uwadze, że dla Komisji najbardziej wyrazistym sposobem wykazania, że podjęła rzeczywiste zobowiązanie do przestrzegania zasad przejrzystości i należytego zarządzania finansami jest dołożenie wszelkich starań i jak najmocniejsze wsparcie inicjatyw na rzecz poprawy jakości zarządzania finansami w celu otrzymania pozytywnego poświadczenia wiarygodności (DAS – skrót francuskiego terminu „Déclaration d’assurance”) od Trybunału Obrachunkowego,
- C. mając na uwadze, że należy wspierać poprawę zarządzania finansami w Unii i pobudzić ją poprzez ścisłe monitorowanie postępów w Komisji i w państwach członkowskich,
- D. mając na uwadze, że charakterystyczną cechą realizacji polityk UE jest tzw. dzielone zarządzanie budżetem wspólnotowym przez Komisję i państwa członkowskie, przy czym państwa te zarządzają 80 % wydatków wspólnotowych,
- E. mając na uwadze, że ponoszenie odpowiedzialności w zakresie kontroli przez państwa członkowskie za przedstawianie informacji finansowych oraz, w szczególności, wymaganie w zastosowaniu punktu 44 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽⁸⁾ (IIA), który dotyczy podsumowania dostępnych kontroli i deklaracji, powinno znacznie przyczynić się do poprawy zarządzania budżetem wspólnotowym, zapewnienia utworzenia zintegrowanych wewnętrznych ram kontroli w UE i do otrzymania pozytywnego poświadczenia wiarygodności,
- F. mając na uwadze, że w rezolucjach w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu odpowiednio na rok budżetowy 2003 oraz 2004 z dnia 12 kwietnia 2005 r. ⁽⁹⁾ oraz z dnia 27 kwietnia 2006 r. ⁽¹⁰⁾ Parlament zaproponował, aby każde państwo członkowskie przedstawiało *ex-ante* oświadczenie o zgodności oraz *ex-post* doroczne poświadczenie wiarygodności w odniesieniu do wykorzystania przez nie środków UE,

⁽⁵⁾ Dz.U. C 263 z 31.10.2006, str. 10.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006 (Dz.U. L 390 z 30.12.2006, str. 1).

⁽⁷⁾ Dz.U. C 273 z 9.11.2006, str. 2.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 196 z 27.7.2005, str. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 340 z 6.12.2006, str. 5.

- G. mając na uwadze, że główną zasadą, do jakiej dąży Parlament, jest to, by – zgodnie z postanowieniami traktatu WE – Komisja, na której spoczywa ostateczna odpowiedzialność za zarządzanie budżetem wspólnotowym, ponosiła pełną odpowiedzialność, a państwa członkowskie przyjęły pełnię kompetencji w zakresie zarządzania środkami finansowymi oddanymi do ich dyspozycji,
- H. mając na uwadze, że Rada ds. Ekonomicznych i Finansowych (Ecofin) w dniu 8 listopada 2005 r. odrzuciła wniosek Parlamentu dotyczący deklaracji na poziomie krajowym ⁽¹⁾,
- I. mając na uwadze, że porozumienie międzyinstytucjonalne (IIA) stanowi w punkcie 44, że odnośne organy kontrolne w państwach członkowskich przygotowują ocenę dotyczącą zgodności systemów zarządzania i kontroli z przepisami Wspólnoty oraz że państwa członkowskie zobowiązują się do przygotowania rocznego podsumowania dostępnych kontroli i deklaracji na odpowiednim szczeblu krajowym,
- J. mając na uwadze, że zasada efektywnej kontroli wewnętrznej została włączona jako jedna z zasad budżetowych do rozporządzenia finansowego, w rezultacie jego zmiany rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006, zgodnie z propozycją Komisji zawartą we wspomnianym wyżej planie działania,
- K. mając na uwadze, że Trybunał Obrachunkowy podkreśla w sprawozdaniu rocznym za rok budżetowy 2005 w związku z ustanowieniem zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej, że „jednym z najważniejszych celów zatwierdzonych przez Komisję jest osiągnięcie proporcjonalności kontroli i ich efektywności pod względem kosztów” (pkt 2.10), stwierdzając, że w tym kontekście znaczącą rolę mógłby odegrać proces uproszczenia programów (np. powszechniejsze stosowanie stawek jednolitych i kwot ryczałtowych w odniesieniu do płatności, uproszczone zasady udzielania zamówień i dotyczące dotacji) oraz korzystanie z poświadczeń z kontroli i poświadczeń wiarygodności sporządzonych przez osoby trzecie odpowiedzialne za wykonanie budżetu,
- L. mając na uwadze, że wyżej wspomniana Rada Ecofin z dnia 8 listopada 2005 r. uznała również za sprawę podstawowej wagi wprowadzenie zintegrowanej kontroli wewnętrznej oraz przejrzystość i uproszczenie przepisów dotyczących kontroli, jak również „wezwała Komisję do dokonania oceny kosztów kontroli według sektora wydatków” (ust. 5 konkluzji),
- M. mając na uwadze, że ogólnie biorąc prace Komisji Kontroli Budżetowej oraz w szczególności procedura udzielania absolutorium są procesem mającym na celu: 1) ustanowienie pełnej odpowiedzialności Komisji jako całości i poszczególnych komisarzy oraz pozostałych znaczących podmiotów zarządzających finansami UE, zgodnie z postanowieniami Traktatu; 2) zastosowanie dorocznej procedury odpowiedzialnej w tym celu, tak aby Parlament mógł utrzymywać bezpośredni kontakt z najważniejszymi podmiotami odpowiedzialnymi za zarządzanie finansami UE; 3) poprawę zarządzania finansami UE przy uwzględnieniu wyników audytu przeprowadzonego przez Trybunał Obrachunkowy oraz stworzenie w ten sposób solidniejszej podstawy dla podejmowanych decyzji,
- N. mając na uwadze, że Komisja Budżetowa powinna uwzględnić wyniki i zalecenia dotyczące udzielenia absolutorium na rok budżetowy 2005 w przyszłej procedurze budżetowej,
- O. mając na uwadze, że mocą wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 13 grudnia 2006 r. (sprawa F 17/05 *Carvalho*) decyzja Komisji z dnia 22 września 2004 r. przedłużająca przymusowe urlopowanie z powodu niezdolności do pracy została unieważniona,

KWESTIE HORYZONTALNE

Poświadczenie wiarygodności

Wiarygodność rozliczeń

1. zauważa, że za wyjątkiem pojedynczych spostrzeżeń, zawartych w uwagach Trybunału, stwierdza on, że końcowe roczne sprawozdanie finansowe Wspólnot Europejskich rzetelnie przedstawia sytuację finansową Wspólnot na dzień 31 grudnia 2005 r. oraz wyniki ich transakcji i przepływów pieniężnych za kończący się tego dnia rok (Rozdział 1 „Poświadczenie wiarygodności”, pkt V–VIII); zwraca się do Trybunału o zawarcie w przyszłych sprawozdaniach dalszych uwag na temat obszarów polityki i państw

⁽¹⁾ Zob. dokument Rady 14138/05.

członkowskich, których to szczególnie dotyczy;

2. docenia szczególnie starania, których dołożyły służby Komisji, aby przyjąć księgowość roku budżetowego w terminie wyznaczonym przez rozporządzenie finansowe na sporządzenie sprawozdania finansowego;
3. niemniej wyraża zaniepokojenie uwagami Trybunału na temat błędów w kwotach zarejestrowanych w systemach księgowych (zawyżenie kwoty zobowiązań krótkoterminowych, zawyżenie łącznej kwoty długo- i krótkoterminowego prefinansowania) oraz błędów w systemach księgowych niektórych dyrekcji generalnych;
4. zwraca się do Komisji o jak najszybsze skorygowanie błędów wykazanych przez Trybunał, aby nie wpłynęły negatywnie na wiarygodność sprawozdania finansowego za rok 2006;
5. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w następstwie kilkakrotnie ponawianych wniosków Parlamentu nowy art. 61 rozporządzenia finansowego stanowi, że księgowy Komisji podpisuje sprawozdanie finansowe oraz jest upoważniony do sprawdzania otrzymanych informacji i do zgłaszania zastrzeżeń; podkreśla, że księgowy potrzebuje jasnego upoważnienia do wykonywania tego obowiązku, zwłaszcza w odniesieniu do sprawdzania informacji; zwraca się do Komisji o poinformowanie Komisji Kontroli Budżetowej, jakich zmian organizacyjnych dokonała lub zamierza dokonać w celu umożliwienia księgowemu wykonywania obowiązków zgodnie z nowym art. 61;
6. zauważa, że w następstwie rezolucji w sprawie udzielenia absolutorium na rok budżetowy 2004 Komisja przedstawiła informację w sprawie nieznanych kont; ubolewa nad faktem, że przedstawione informacje nie wyjaśniają transakcji dokonywanych za pośrednictwem tych kont; zauważa, że fundusze wpłacone na te konta należy przenieść z powrotem do budżetu jako inne dochody; w związku z tym wzywa Komisję do wyjaśnienia, dlaczego rachunki operacyjne supermarketu „Economat” prowadzone poza budżetem nadal nie zostały do niego włączone;
7. ubolewa, że zgodnie z ustaleniem Trybunału zawartym w pkt 1.49 sprawozdania rocznego za rok 2005 urzędnik zatwierdzający nie w pełni zastosował się do zasad rachunkowości nr 2 i 12 w zakresie nowej struktury i prezentacji bilansu oraz zrewidowanego traktowania zobowiązań emerytalno-rentowych Wspólnot; zauważa, że w październiku 2006 r. księgowy Komisji dokonał rewizji zasad rachunkowości nr 2 i 12;
8. zauważa z zaniepokojeniem, że Trybunał stwierdził błędy w zaksięgowanych kwotach prefinansowania oraz zwraca się do Komisji o jak najszybsze usunięcie tych niedociągnięć, tak aby sprawozdanie finansowe jak najrzetelniej przedstawiało sytuację finansową Wspólnot; przypomina Komisji jej zobowiązanie do informowania co pół roku władzy budżetowej o zarządzaniu prefinansowaniem;

Zarządzanie finansowe

9. jest zaniepokojony ponownym wzrostem zobowiązań budżetowych pozostających do spłaty oraz domaga się podniesienia w ciągu następnych trzech lat stopy wykorzystania;
10. poddaje pod rozważenie, że główna część zobowiązań wycofanych w wyniku zastosowania reguły $n + 2$ przypada na Europejski Fundusz Społeczny (EFS); wzywa państwa członkowskie do szybszego składania Komisji wniosków o płatności, ponieważ działania finansowane w ramach EFS powinny zwiększać szanse na zatrudnienie i wspierać rozwój zasobów ludzkich oraz mają istotne znaczenie dla osiągnięcia celów lizbońskich; powolne wykorzystywanie środków budzi poważne wątpliwości, zwłaszcza w obliczu nowej struktury europejskiego funduszu na rzecz globalizacji i jego celów;
11. wzywa Komisję oraz Trybunał Obrachunkowy do należytego uwzględniania beneficjentów starających się o nieduże kwoty dla projektów bądź organizacji, którzy ze względu na swoją wielkość nie mogą sobie pozwolić na opłacenie koniecznej ekspertyzy z zakresu kontroli i oceny w celu uzyskania właściwej równowagi między kosztami projektu i kosztami siły roboczej prowadzącej kontrolę lub sporządzającej sprawozdania;

Legalność transakcji leżących u podstaw rozliczeń

12. uwzględniła stwierdzenie Trybunału, zgodnie z którym w obszarach, w których Komisja wdrożyła odpowiednie systemy nadzoru i kontroli, nie zgłoszono istotnych zastrzeżeń co do legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń (Rozdział 1 „Poświadczenie wiarygodności”, pkt IX);
13. ubolewa jednakże nad tym, że w bardzo istotnych obszarach zarządzania wydatkami wspólnotowymi (wydatki w ramach WPR niepodlegające IACS (Zintegrowany System Zarządzania i Kontroli), fundusze strukturalne, polityki wewnętrzne, SAPARD) Trybunał odnotowuje, że należy poprawić skuteczność systemów nadzoru i kontroli, gdyż nadal istnieją nieprawidłowości niepozwalające na wydanie pozytywnego poświadczenia wiarygodności w tych obszarach (Rozdział 1 „Poświadczenie wiarygodności”, pkt IX–XI);
14. stwierdza z zaniepokojeniem dużą liczbę wykazanych przez Trybunał błędów w transakcjach na poziomie końcowego beneficjenta oraz podkreśla jednocześnie, że w systemie zarządzania dzielonego wystrzeganie się, wykrywanie i korygowanie błędów na poziomie końcowego beneficjenta należy do kompetencji państw członkowskich, a jednocześnie Komisja odpowiada za dostarczanie jasnych, skutecznych i wydajnych wytycznych państwom członkowskim na temat sposobu wystrzegania się, wykrywania i korygowania tych błędów;
15. wzywa Komisję do dalszej poprawy skutecznego nadzoru nad kontrolami, których prowadzenie powierzono państwom członkowskim, oraz podkreśla, że w przypadku gdy krajowe systemy kontroli są nadal nieskuteczne, Komisja winna narzucać jasne terminy i stosować sankcje w razie ich niedotrzymania;
16. uważa, że podstawowym pytaniem, które należy zadać w kontekście poświadczenia wiarygodności, jest to, czy systemy nadzoru i kontroli są prawidłowo wdrażane na obu szczeblach – wspólnotowym i krajowym – oraz czy dają gwarancję legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń;
17. uważa, że kontrola przeprowadzona pod tym kątem przez Trybunał pozwoli na wykrycie źródła stwierdzonych nieprawidłowości oraz przyczyni się do zaradzenia ograniczeniom znacznie skuteczniej niż poprzez zwykłe stwierdzenie błędów w transakcjach;
18. przyjmuje z zadowoleniem rewizję podejścia do poświadczenia wiarygodności, które Trybunał zaczął wprowadzać od 2002 r., a zwłaszcza jego ostatnią zmianę zatwierdzoną w lutym 2006 r. ⁽¹²⁾, która zostanie po raz pierwszy zastosowana w sprawozdaniu rocznym Trybunału za rok 2006;

Krajowe deklaracje w sprawie zarządzania

19. przypomina, że zgodnie z art. 274 Traktatu WE wszystkie państwa członkowskie ponoszą pełną odpowiedzialność za zarządzanie finansami i wdrażają środki niezbędne do zmniejszenia ryzyka błędów w transakcjach leżących u podstaw rozliczeń;
20. przyjmuje z zadowoleniem porozumienie osiągnięte w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, na mocy którego państwa członkowskie mają dostarczać roczne podsumowania dostępnych kontroli i deklaracji, co stanowi pierwszy krok w kierunku krajowych deklaracji w sprawie zarządzania;
21. podkreśla konieczność jak najszybszego ustanowienia, na odpowiednim szczeblu politycznym, deklaracji krajowej obejmującej wszystkie środki Wspólnoty znajdujące się we wspólnym zarządzaniu, zgodnie z propozycją Parlamentu zawartą w rezolucjach w sprawie udzielenia absolutorium budżetowego na rok 2003 oraz 2004;
22. podkreśla znaczenie Planu działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej i w pełni popiera propozycję Komisji zawartą w działaniu 5 tego planu: „Państwa członkowskie powinny wyznaczyć krajowy organ koordynujący” dla każdego obszaru polityki wspólnotowej, aby w ten sposób przedstawić przegląd dostępnych potwierdzeń pewności w odniesieniu do wspólnotowych działań, za które odpowiadają państwa członkowskie;

⁽¹²⁾ Punkt 1.59 sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego za rok 2005.

23. przypomina, że to państwa, a nie regiony, są członkami UE, i w związku z tym uważa za nie do przyjęcia, by państwa członkowskie odrzucały krajowe deklaracje ze względu na swoją strukturę terytorialną, oraz uważa, że każde państwo członkowskie musi być w stanie wziąć odpowiedzialność za zarządzanie otrzymanymi z UE funduszami, albo za pomocą pojedynczej krajowej deklaracji w sprawie zarządzania, albo w formie kilku deklaracji w ramach krajowych;
24. jest zdania, że krajowe deklaracje w sprawie zarządzania, które mogłyby przybrać formę kilku, nie zaś jednej, deklaracji na szczeblu krajowym, tak aby odzwierciedlać federalny i zdecentralizowany system polityczny w niektórych państwach członkowskich, jak zauważono w jego rezolucji z dnia 2 lutego 2006 r. dotyczącej krajowych deklaracji w sprawie zarządzania ⁽¹³⁾, niewątpliwie poprawiłyby jakość odpowiednich krajowych systemów nadzoru i kontroli oraz mogłyby, nie naruszając niezależności Trybunału Obrachunkowego, ułatwić uzyskanie od niego pozytywnego poświadczenia wiarygodności, ponieważ są one istotnym elementem realizacji zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej UE i jako takie stanowiłyby element sprzyjający uzyskaniu pozytywnego poświadczenia wiarygodności;
25. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Niderlandów, których rząd zatwierdził przyjęcie krajowej deklaracji w sprawie zarządzania funduszami wspólnotowymi, opartej na cząstkowych deklaracjach odpowiadających poszczególnym pozycjom wydatków i która zostanie ostatecznie podpisana przez ministra finansów w imieniu rządu Niderlandów;
26. przyjmuje także z zadowoleniem decyzję Zjednoczonego Królestwa i Szwecji o podjęciu działań, mających na celu wprowadzenie krajowych deklaracji w sprawie zarządzania środkami wspólnotowymi, przy czym w przypadku Zjednoczonego Królestwa przewidziano, że deklaracja ta zostanie podpisana przez wysokiego rangą urzędnika właściwego w tej dziedzinie; wskazuje ponadto, że duński krajowy organ kontroli ma wydać opinię z kontroli zarządzania funduszami Wspólnoty w zakresie zarządzania dzielonego;
27. stwierdza z zaniepokojeniem, że pomimo tych pozytywnych inicjatyw większość państw członkowskich nadal negatywnie ustosunkowuje się do wprowadzenia wspomnianych deklaracji krajowych;
28. wzywa jednocześnie Komisję do przedłożenia Radzie do końca 2007 r. projektu krajowej deklaracji w sprawie zarządzania, obejmującej wszystkie fundusze wspólnotowe w zakresie zarządzania dzielonego, opartej na cząstkowych deklaracjach poszczególnych krajowych jednostek zarządzających wydatkami; jest zdania, że wspólne podejście do wdrażania i utworzenia deklaracji krajowych, oparte na tych samych zasadach i w miarę możliwości zapewniające udział krajowych organów kontroli, jest niezbędne do zagwarantowania, że deklaracja krajowa przedstawia wartość dla Komisji i Trybunału Obrachunkowego;
29. zwraca się do Rady o pilne ponowne zbadanie tej kwestii;
30. wzywa parlamenty krajowe (a w szczególności krajowe komisje odpowiadające za kontrolę finansów publicznych oraz komisje Konferencji Komisji Wspecjalizowanych w Sprawach Wspólnotowych i Europejskich Parlamentów UE (COSAC) do rozpatrzenia wprowadzenia deklaracji krajowych i do poinformowania Parlamentu Europejskiego o wyniku tej dyskusji;

Punkt 44 porozumienia międzyinstytucjonalnego

31. podkreśla, że wyżej wymienione porozumienie międzyinstytucjonalne w punkcie 44 ustanawia wiążący odnośne organy kontrolne w państwach członkowskich obowiązek przygotowywania oceny dotyczącej zgodności systemów zarządzania i kontroli z przepisami Wspólnoty, przy czym państwa członkowskie zobowiązują się tym samym do przygotowania rocznego podsumowania dostępnych kontroli i deklaracji na odpowiednim szczeblu krajowym;
32. uważa, że organy kontrolne, o których mowa w punkcie 44 porozumienia międzyinstytucjonalnego, powinny ponosić tę nowo ustanowioną odpowiedzialność za wykorzystanie środków UE na szczeblu lokalnym oraz że ta kontrola na szczeblu krajowym powinna stanowić podstawę, na której powinny opierać się władze krajowe przy sporządzaniu krajowych deklaracji w sprawie zarządzania;

⁽¹³⁾ Dz.U. C 288 E z 25.11.2006, str. 83.

33. podkreśla, że jedynie w ten sposób krajowe deklaracje w sprawie zarządzania będą prawdziwie wartościowe oraz że w zamyśle Parlamentu powinny one stanowić prawdziwą gwarancję prawidłowego funkcjonowania krajowych systemów zarządzania i kontroli;
34. zwraca się do Komisji o uzyskanie od państw członkowskich informacji, o których mowa w punkcie 44 porozumienia międzyinstytucjonalnego, oraz o opracowanie na podstawie tych informacji dokumentu zawierającego analizę słabych i mocnych stron krajowych systemów zarządzania i kontroli środków wspólnotowych w odniesieniu do każdego z państw członkowskich, jak również wyniki przeprowadzonych kontroli, a następnie przedłożenie tego dokumentu Parlamentowi oraz Radzie;
35. uważa, że byłoby bardzo pomocne, gdyby Rada Ecofin, na podstawie ostatecznej wersji wspomnianego dokumentu opracowanego przez Komisję, przeprowadziła ocenę porównawczą oraz rozważyła właściwość systemów w państwach członkowskich, mających za zadanie kontrolę środków przyznawanych z budżetu wspólnotowego;

Zawieszenie płatności i korekty finansowe

36. przypomina komunikat Komisji z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie harmonogramu działań dotyczących zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2005) 0252), który w punkcie B preambuły stanowi: „Jeśli państwo członkowskie nie zareaguje odpowiednio na ryzyko błędu, Komisja będzie chronić budżet WE przez rygorystyczne stosowanie istniejących przepisów dotyczących zawieszenia płatności i korekt finansowych”;

Zawieszenie płatności

37. popiera w pełni rygorystyczne stosowanie przez Komisję przepisów w zakresie zwieszenia płatności i wyraża zadowolenie z rozpoczętych już działań, mających na celu nieprzesuwanie środków, jeżeli Komisja nie ma bezwzględnej pewności odnośnie do wiarygodności systemów zarządzania i kontroli państwa członkowskiego korzystającego z tych środków;
38. uważa, że w przypadku powtarzających się zastrzeżeń odnośnie do programów wydatków jednego konkretnego państwa członkowskiego zawieszenie płatności jako środek wywierania nacisku przyczyni się do większego zaangażowania państw członkowskich na rzecz należytego wykorzystania otrzymywanych środków wspólnotowych;
39. zwraca się do Komisji o uproszczenie zasad i stosowanie przepisów dotyczących zawieszenia płatności w przypadkach, kiedy jest to konieczne, oraz o punktualne informowanie o takich zawieszeniach płatności oraz o ich przyczynach Radę, Parlament i Trybunał Obrachunkowy;
40. podkreśla, że płatności należy całkowicie lub częściowo zawiesić w sytuacji, gdy państwa członkowskie nie spełniają podstawowych wymogów, jak w przypadku systemu IACS w Grecji i jeżeli władze greckie nie uporają się z istniejącymi problemami w wyznaczonym terminie, jak przewiduje plan działania przyjęty wspólnie przez Komisję i władze greckie, zgodnie z którym zwrócono się do władz greckich o wprowadzenie w życie w pełni funkcjonującego systemu IACS;
41. uważa, że możliwość stosowania różnych standardów kontroli przez poszczególne państwa członkowskie ma szkodliwy wpływ na wizerunek UE;

Korekty finansowe w przypadku programów wieloletnich

42. uważa, że w przypadku podziału lub decentralizacji zarządzania Komisja powinna stosować w pełni art. 53 pkt 5 rozporządzenia finansowego, zgodnie z którym powinna ona przyjąć ostateczną odpowiedzialność za wykonanie budżetu, zgodnie z art. 247 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, poprzez stosowanie „procedur rozliczeń lub mechanizmów korekty finansowej”;
43. podkreśla, że ze względu na wieloletni charakter wydatków w ramach programów wspólnotowych Komisja może przystąpić dopiero pod koniec wieloletnich cykli do zastosowania wspomnianych „procedur rozliczeń lub mechanizmów korekty finansowej”, których celem jest naprawa *a posteriori* wykrytych błędów, jeżeli dostępna jest kompleksowa i zrozumiała dokumentacja dotycząca wdrażania programów; podkreśla ponadto potrzebę dokonywania korekt finansowych, gdy tylko państwa członkowskie wykryją nieskorygowane nieprawidłowości i bez oczekiwania na koniec wieloletniego cyklu;

44. z niepokojem stwierdza, że Trybunał odniósł się wyjątkowo krytycznie do zastosowanych przez Komisję korekt finansowych, które „nie mogą być postrzegane jako mechanizmy umożliwiające zapobieganie błędom, a także szybkie ich wykrywanie i naprawianie”, nie uwzględniają w wystarczającym stopniu niedociągnięć zidentyfikowanych na poziomie transakcji leżących u podstaw rozliczeń, czyli na poziomie końcowego beneficjenta, nie zachęcają „państw członkowskich do podejmowania działań zmierzających do zapobiegania nieprawidłowościom lub do poprawy ich systemów zarządzania i kontroli” (pkt 1.64 i 6.35 sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego);
45. podkreśla, że celem końcowych decyzji i końcowych działań naprawczych⁽¹⁴⁾ jest wykluczenie z finansowania wspólnotowego wydatków niezgodnych z przepisami wspólnotowymi oraz że takie decyzje, należące do kompetencji Komisji, powinny być ważnym instrumentem systemów kontroli i nadzoru;
46. stwierdza, że w praktyce skutkiem końcowych działań naprawczych, które nie są stosowane bezpośrednio do transakcji na poziomie beneficjenta końcowego – jak stwierdził Trybunał – jest przesunięcie kosztów nielegalnych/nieprawidłowych transakcji z budżetu wspólnotowego na ogół podatników krajowych, zamiast na beneficjenta końcowego, który popełnia błąd (pkt 1.65 sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego); zauważa, że korekty te mają zatem jedynie ograniczony wpływ zapobiegający i odstraszający na beneficjentów i organy zarządzające;
47. podkreśla w konsekwencji, że ważne jest, aby państwa członkowskie posiadały odpowiednie systemy mające na celu sprawniejsze zapobieganie błędom i ich wykrywanie na poziomie końcowych beneficjentów, co pozwoli Komisji uniknąć podejmowania końcowych działań naprawczych;
48. zauważa, że konsekwencją zasady skutecznego i wydajnego wykorzystywania środków musi być skuteczne odzyskiwanie; jest zdania, że poprawa odzyskiwania środków dowiodłaby skuteczności kar UE i jeszcze bardziej zwiększyłaby wiarygodność instytucji europejskich;
49. zauważa, że skuteczne odzyskiwanie środków może mieć miejsce wyłącznie za pośrednictwem organów ścigania państw członkowskich; wzywa zatem, aby przy odzyskiwaniu środków uwzględnić koszty poniesione przez państwa członkowskie w związku z organami ścigania;
50. jest przekonany, że poprawę stopy odzyskiwania środków można osiągnąć poprzez ujawnienie tożsamości dłużników, którzy zostali skazani prawomocnym wyrokiem sądu i odmawiają zwrotu środków;
51. stwierdza, że z uwagi na poważne krytyki Trybunału Komisja powinna ze swojej strony podjąć odpowiednie środki w celu zapobiegania w pierwszej kolejności mającym miejsce błędom i nieprawidłowościom, i ubolewa, że Komisja najwyraźniej położyła większy nacisk na mechanizmy końcowych korekt finansowych, które, jak zauważa Trybunał, mają poważne słabości i „nie mogą być postrzegane jako mechanizmy umożliwiające zapobieganie błędom, a także szybkie ich wykrywanie i naprawianie” (pkt 1.64 sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego);
52. wyraża ubolewanie z powodu krytyki Trybunału Obrachunkowego przez Komisję co do kwot dotyczących korekt finansowych dokonanych przez Komisję w 2005 r., które uwidoczniły się szczególnie przy przedstawianiu Komisji Kontroli Budżetowej w dniu 23 października 2006 r. sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego, ponieważ zaufanie obywateli do dobrego funkcjonowania instytucji europejskich opiera się między innymi na gwarancji niezależności Trybunału Obrachunkowego jako zewnętrznego organu kontroli;
53. zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi oraz Trybunałowi Obrachunkowemu definicji wyjaśniającej poszczególne pojęcia objęte wyrażeniem „korekty finansowe” oraz o podanie wysokości korekt rzeczywiście dokonanych w 2005 r.;

⁽¹⁴⁾ Rozliczanie rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR, zamykanie programów operacyjnych w ramach funduszy strukturalnych oraz prowadzenie kontroli w związku ze zdecentralizowanym zarządzaniem.

54. zwraca się do Komisji o przedstawianie w przyszłości szczegółowego sprawozdania rocznego, uwzględniającego rzeczywistą wysokość dokonanych korekt;

System kontroli wewnętrznej Komisji

Plan działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej

55. wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Komisję w dniu 17 stycznia 2006 r. komunikatu skierowanego do Rady, Parlamentu Europejskiego oraz Trybunału Obrachunkowego dotyczącego planu działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2006) 0009 i SEC(2006) 0049), określającego 16 konkretnych działań, które należy przeprowadzić w celu zapewnienia skuteczniejszej kontroli wewnętrznej środków finansowych UE;
56. z zadowoleniem odnosi się do pierwszego harmonogramu półrocznego przedstawionego przez Komisję w dniu 19 lipca 2006 r. (SEC(2006) 1001) w sprawie postępów we wdrażaniu środków określonych w wymienionym planie działania, zgodnie z wnioskiem Parlamentu zawartym w rezolucji w sprawie wykonania budżetu za rok 2004; oczekuje, że drugi harmonogram półroczny dotrze do Parlamentu przed dniem 1 stycznia 2008 r.;
57. niemniej wyraża ubolewanie, że niektóre działania nie zostały nawet rozpoczęte z uwagi na pewne opóźnienie w stosunku do przewidzianego harmonogramu, a w szczególności działania 7, 9 i 10 ⁽¹⁵⁾;

„Value for money” – Analiza równowagi między wydatkami operacyjnymi a kosztem systemów kontroli – Wskaźnik błędów lub dopuszczalne ryzyko wystąpienia błędu

58. podkreśla, że Trybunał Obrachunkowy w sprawozdaniu rocznym za rok budżetowy 2005 odnośnie do ustanowienia zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej uważa, że „jednym z najważniejszych celów zatwierdzonych przez Komisję jest osiągnięcie proporcjonalności kontroli i ich efektywności pod względem kosztów” (pkt 2.9 i 2.10);
59. przypomina również, że na wyżej wspomnianym posiedzeniu w dniu 8 listopada 2005 r. Rada ECOFIN uznała, że wdrożenie zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej ma zasadnicze znaczenie i oświadczyła, że „Rada uważa, zgodnie ze sprawozdaniem nr 2/2004 Trybunału, że należy osiągnąć porozumienie z Parlamentem odnośnie do dopuszczalnego ryzyka w transakcjach leżących u podstaw rachunków, biorąc pod uwagę koszty i korzyści kontroli przeprowadzanych w ramach poszczególnych polityk oraz związane z tym wydatki”; oczekuje, że Rada podejmie niezwłoczne działania zgodne z jej własną decyzją;
60. przypomina działanie 4 wyżej wspomnianego planu działania, które zgodnie z zaleceniami Parlamentu proponuje „zainicjowanie międzyinstytucjonalnych rozmów w sprawie dopuszczalnego ryzyka w zakresie podstawowych transakcji”;
61. przypomina również działanie 10, które proponuje przeprowadzenie „analizy kosztów kontroli” mającej na celu „zapewnienie właściwej równowagi między kosztami kontroli a wynikającymi z nich korzyściami”, której wyniki powinny zostać przedstawione na początku 2007 r., lecz stwierdza, że działanie to zostało dopiero rozpoczęte;
62. podkreśla w tym kontekście znaczenie opinii nr 2/2004 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie modelu pojedynczej kontroli, a w szczególności jeśli chodzi o potrzebę zapewnienia zgodności między szczeblami władzy prawodawczej, finansującej i korzystającej z kontroli (pkt 24), w zakresie proporcjonalności między kosztami i korzyściami z kontroli (pkt 25) i przejrzystości kontroli (pkt 26);
63. ubolewa wraz z Trybunałem Obrachunkowym (opinia nr 4/2006), że nie ustalono jeszcze stosunku poziomu dopuszczalnego ryzyka do równowagi między kosztami a korzyściami kontroli oraz że – chociaż „poziom dopuszczalnego ryzyka” jest zasadniczym pojęciem zintegrowanego systemu kontroli wewnętrznej – nie wyjaśniono jeszcze jak można go ustalić;

⁽¹⁵⁾ Działanie 7: promowanie najlepszych praktyk w celu poprawy stosunku kosztów audytu na poziomie projektu do wynikających z niego korzyści; działanie 9: promowanie podejścia opartego na jednolitej kontroli; działanie 10: wstępne oszacowanie i analiza kosztów kontroli.

64. uważa w związku z tym, że Komisja, zgodnie z zasadami proporcjonalności i efektywności pod względem kosztów (*value for money*) systemów kontroli, powinna ocenić stosunek między środkami dostępnymi na poszczególne polityki a częścią tych środków przeznaczonych na systemy kontroli w każdej dziedzinie wydatków i środkami ewentualnie utraconymi z powodu wykrytych w ten sposób błędów;
65. zwraca się do Komisji o pełne upublicznienie stosowanych przez nią metod określania współczynnika błędu i zachęca Komisję do podjęcia dialogu międzyinstytucjonalnego w sprawie metodologii kontroli;
66. uważa, że istotne jest, aby Komisja dysponowała wiarygodnym harmonogramem uzyskania pozytywnego poświadczenia wiarygodności;
67. zwraca się do Komisji o przystąpienie do przeprowadzenia takiej analizy porównawczej, która jest jedyną podstawą umożliwiającą określenie „poziomu dopuszczalnego ryzyka” oraz o przedstawienie jej Parlamentowi, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu, zgodnie z wnioskiem Rady ECOFIN;
68. uważa, że stosunek kosztów do korzyści istniejący między środkami wykorzystanymi do działalności kontrolnej a wynikami otrzymywanymi w wyniku tych kontroli powinien być głównym elementem brany pod uwagę przez Trybunał Obrachunkowy przy wydawaniu poświadczenia wiarygodności;

Odpowiedzialność polityczna i odpowiedzialność Komisji w zakresie zarządzania

69. oświadcza, że różnice w informacjach zawartych w sprawozdaniach rocznych z działalności służb stanowią przeszkodę w niniejszej procedurze; wyraża zaniepokojenie faktem, że Trybunał utrzymuje, iż niektóre sprawozdania nadal nie dostarczają dowodów wystarczających dla wydania poświadczenia wiarygodności (pkt 2.15, 2.18 i 2.19 sprawozdania rocznego 2005);
70. zwraca się do Komisji, aby roczne sprawozdania z działalności wraz deklaracjami pogłębiły – w miarę możliwości do poziomu poszczególnych państw członkowskich – kwestię oceny istniejących systemów, wykrytych niedociągnięć oraz ich skutków finansowych;
71. ponownie zwraca się do Komisji, aby jej sekretarz generalny przy opracowywaniu sprawozdania podsumowującego wydał poświadczenie wiarygodności odnośnie do deklaracji wszystkich dyrektorów generalnych, aby wyraźnie zaznaczyć jego wkład w prace komisarzy przy przyjmowaniu sprawozdania;

Udział komisarzy

72. podkreśla wagę stwierdzenia Służby Audytu Wewnętrznej Komisji zawartego w sprawozdaniu rocznym w sprawie audytów wewnętrznych, która uważa, że „pełne zaangażowanie komisarzy w ocenę ryzyka politycznego pozwoli na ogólnie lepsze zarządzanie ryzykiem i tym samym usprawni planowanie, przydział zasobów i osiągnięcie wyników” ⁽¹⁶⁾;
73. odnotowuje krytykę dotyczącą niepełnego zaangażowania komisarzy; zwraca się do Komisji o określenie działań niezbędnych dla zapewnienia pełnego zaangażowania komisarzy, którego domaga się Służba Audytu Wewnętrznej oraz o jednoczesne wyjaśnienie zależności między dyrektorami generalnymi a komisarzami, oraz o należyte poinformowanie o tym Parlamentu;
74. ubolewa z powodu jakościowych różnic w prezentacjach komisarzy przed Komisją Kontroli Budżetowej i wyraża nadzieję, że nie odzwierciedla to wagi, jaką indywidualni komisarze przywiązują do należytego zarządzania finansami w swoich obszarach kompetencji; podkreśla, że – z pewnymi wyjątkami – komisarze powinni być lepiej przygotowani do przesłuchań dotyczących procedury udzielania absolutorium za 2006 r.;

⁽¹⁶⁾ Sprawozdanie roczne dla organu udzielającego absolutorium w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2005 r. (art. 86.4 rozporządzenia finansowego) COM(2006) 0279, ust. 2.1, str. 4.

Etyka

75. z zadowoleniem przyjmuje wyżej wspomnianą europejską inicjatywę na rzecz przejrzystości, w której Komisja proponuje, aby rozpocząć „dyskusję z innymi instytucjami europejskimi na temat (...) zasad i norm etyki zawodowej osób sprawujących urząd publiczny w instytucjach europejskich”; wzywa do szybkiego rozpoczęcia dyskusji, tak aby niezbędne rozwiązania zaczęły obowiązywać na początku nowej kadencji Parlamentu w czerwcu 2009 r. oraz nowej kadencji Komisji w listopadzie 2009 r.;
76. wspiera ideę takiej dyskusji i zwraca się do Komisji o zapewnienie istniejącej obecnie luki i wprowadzenie do wiążącego kodeksu postępowania komisarzy podstawowych norm etyki oraz zasad przewodnich, jakich komisarze powinni przestrzegać w sprawowaniu urzędu, zwłaszcza przy mianowaniu swoich współpracowników, w szczególności w swoich gabinetach;
77. wzywa Komisję, aby w ramach inicjatywy na rzecz przejrzystości zwróciła należytą uwagę na fakt, że znaczna liczba byłych i aktualnych wysokiej rangi członków personelu na ważnych stanowiskach odeszła z Komisji, niekiedy na urlop bezpłatny, aby przyłączyć się do lobbystów i firm prawniczych, np. reprezentujących klientów, którzy są objęci postępowaniem DG ds. Konkurencji lub odwołują się od nałożonych na nich kar pieniężnych, oraz aby zaproponowała rozwiązania;

Przejrzystość

78. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji na rzecz przejrzystości i oczekuje, że doprowadzi ona do praktycznych działań i inicjatyw ustawodawczych, których wynikiem będzie z kolei przejrzystość w wykorzystywaniu środków UE i zarządzaniu nimi; oczekuje od państw członkowskich, że udzielą one wsparcia i uzupełnią tę ważną inicjatywę poprzez zapewnienie ze swojej strony pełnej przejrzystości w korzystaniu ze środków wspólnotowych;
79. oczekuje, że administracja Parlamentu, we współpracy z Komisją Kontroli Budżetowej, będzie zaangażowana w dalszą debatę w celu opracowania konkretnych inicjatyw ustawodawczych;
80. usilnie wzywa Komisję, by dołożyła wszelkich starań na rzecz skłonienia państw członkowskich, aby umożliwiły publiczny dostęp do informacji dotyczących projektów i odbiorców wszystkich funduszy UE w ramach wspólnego zarządzania;
81. oczekuje opracowania prostego i przejrzystego systemu dostępu do tych informacji za pośrednictwem centralnej i łatwo dostępnej strony internetowej;
82. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji na rzecz upublicznienia funduszy wypłacanych w ramach wspólnotowych programów wsparcia dla rolników;
83. oczekuje, że Komisja w jak najszybszym terminie zobowiąże państwa członkowskie do normalizacji publikowanych w internecie informacji dotyczących funduszy na rzecz rolnictwa, tak aby możliwe było ich porównanie w różnych państwach członkowskich;
84. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja uznała potrzebę umożliwienia dostępu do informacji o różnych formach grup ekspertów, z których korzysta w swoich pracach;
85. usilnie nalega na Komisję Europejską, aby zakończyła proces osiągania większej przejrzystości poprzez umożliwianie łatwego dostępu do informacji o tym, kogo reprezentują te grupy i jakie są ich zadania;
86. wzywa Komisję do publikowania nazwisk osób uczestniczących w pracach takich grup, a także nazwisk specjalnych doradców wynajętych przez poszczególnych komisarzy, dyrekcje generalne lub przez gabinety;

PROBLEMY SEKTOROWE**Dochody**

87. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kontrola Trybunału nie wykazała znaczących nieprawidłowości odnośnie do płatności odpowiadających środkom własnym opartym na VAT i DNB;

VAT

88. wyraża ubolewanie, że Trybunał stwierdził wzrost liczby zastrzeżeń w odniesieniu do sprawozdań VAT w 2005 r. oraz brak skutecznego instrumentu gwarantującego przekazywanie przez państwa członkowskie odpowiednich informacji, co umożliwiłoby Komisji podejmowanie w rozsądnym terminie decyzji o zniesieniu pozostających zastrzeżeń (pkt 4.13 do 4.15 sprawozdania rocznego);
89. zwraca się do Komisji o rozważenie tej kwestii wraz z państwami członkowskimi w ramach okresowych posiedzeń Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych oraz o poinformowanie właściwej komisji parlamentarnej o środkach przyjętych, lub które zamierza przyjąć, w celu zniesienia tych zastrzeżeń;

DNB

90. wyraża ubolewanie nad faktem, że Trybunał stwierdził w sprawozdaniu rocznym 2005, iż Komisja nadal nie weryfikuje w wystarczający sposób rachunków narodowych, które stanowią podstawę danych przedstawianych w kwestionariuszach DNB, oraz że kontrole przeprowadzone przez Komisję w ramach systemów nadzoru i kontroli ograniczały się do kontroli dokumentacji (pkt 4.16);
91. zauważa również, że według Trybunału od 2005 r. stosowane są nowe sposoby podziału usług pośrednictwa finansowego mierzonych pośrednio, przyjęte jeszcze w roku 2002, które, według Eurostatu, doprowadzą do znaczącego wzrostu DNB; wyraża ubolewanie, że Komisja jeszcze nie przedstawiła Radzie żadnego wniosku mającego na celu uwzględnienie tych zmian przy obliczaniu środków własnych (pkt 4.20 i 4.21);
92. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że w przypadku usług pośrednictwa finansowego mierzonych pośrednio Komisja przyjmuje inne podejście niż stosowane w celu ujęcia w DNB działalności nielegalnej (pkt. 4.19), która jest uwzględniana przy obliczaniu zasobów własnych, mimo że nie jest zapewnione jednolite podejście państw członkowskich i Komisja zaznaczyła, że możliwe są późniejsze odpowiednie zmiany podanych liczb;
93. zakłada, że usługi pośrednictwa finansowego mierzone pośrednio umieszczone w zasobach własnych DNB zostaną automatycznie uwzględnione w decyzji dotyczącej zasobów własnych, ponieważ we wniosku dotyczącym decyzji Rady w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (COM(2006) 0099) Komisja nie umieściła żadnych zastrzeżeń w tej sprawie;
94. zwraca się do Komisji o niezwłoczne usunięcie wskazanych przez Trybunał niedociągnięć;

Wspólna polityka rolna

95. z dużym zadowoleniem stwierdza, że Trybunał uznaje IACS za skuteczny system kontroli ograniczający ryzyko błędu lub nieprawidłowych wydatków;
96. niemniej jednak zauważa z niepokojem powtarzającą się krytykę Trybunału dotyczącą stosowanych obecnie procedur rozliczeń rachunków wspólnej polityki rolnej (sprawozdania jednostek certyfikujących i decyzje o zgodności), które według Trybunału nie zostały utworzone w celu uzyskania pewności o legalności i prawidłowości transakcji na poziomie płatności dla końcowych beneficjentów (rolników i handlowców);
97. po raz kolejny powtarza, że niezbędna jest współpraca państw członkowskich z Komisją w celu uzyskania pewności w zakresie legalności i prawidłowości operacji na szczeblu końcowych beneficjentów, i wzywa Komisję do nasilenia kontroli po dokonaniu płatności oraz do zadbania o odzyskanie nieprawidłowych płatności;

98. wyraża ubolewanie, że Trybunał nadal stwierdza problemy we wdrażaniu systemu IACS w Grecji oraz w pełni popiera plan działania zawierający konkretne terminy i cele, o jaki zwróciła się Komisja do greckich organów w celu usunięcia błędów, a także popiera wyrażony przez Komisję przed właściwą komisją parlamentarną zamiar rygorystycznego stosowania istniejących przepisów w zakresie zawieszenia płatności, jeżeli rząd grecki nie usunie istniejących problemów w wyznaczonych terminach;
99. odnotowuje problemy z wdrażaniem systemu IACS w nowych państwach członkowskich poddanych kontroli Trybunału, w których systemy nie są jeszcze wiarygodne, i zwraca się do Komisji i do wspomnianych państw członkowskich o dokonanie wszystkiego, co leży w ich mocy, aby usunąć te niedociągnięcia;
100. odnotowuje również poważne niedociągnięcia stwierdzone przez Trybunał w ramach kontroli dotyczących rozwoju obszarów wiejskich, refundacji wywozowych, w szczególności w sektorze oliwy z oliwek w Hiszpanii, Grecji oraz Włoszech, i zwraca się do Komisji o nasilenie kontroli w tych sektorach do końca roku 2007 oraz o poinformowanie Parlamentu Europejskiego o wyniku kontroli przed procedurą udzielania absolutorium za rok 2006; odnotowuje, że opcje dotyczące wprowadzenia ostatnich reform w sektorze oliwy z oliwek, w połączeniu z pełnym opracowaniem i funkcjonowaniem systemów informacji rolnej dostępnych dla państw członkowskich będących producentami, minimalizują ryzyko nieprawidłowości w przypadku pomocy udzielanej na podstawie wspólnej organizacji rynku;
101. uważa za słuszne korekty finansowe wprowadzone przez Komisję w zakresie dopłat do produkcji oleju z oliwek w celu ograniczenia strat, jakie ponosi budżet wspólnotowy, oraz popiera projekt uproszczenia tego systemu przedstawiony Radzie przez Komisję;

Działania strukturalne, zatrudnienie i sprawy społeczne

102. ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje fakt, że w ramach europejskiej inicjatywy na rzecz przejrzystości, zgodnie z nowymi przepisami dotyczącymi funduszy strukturalnych na okres 2007–2013, państwa członkowskie muszą udostępnić informacje na temat beneficjentów otrzymujących środki wspólnotowe, a Komisja zobowiązana jest do podania tych danych do publicznej wiadomości; wzywa Komisję do publikowania wszystkich takich informacji oraz informacji na temat beneficjentów z innych obszarów polityki Unii w taki sposób, by były one łatwo dostępne, także dla szerszej publiczności, oraz do zapewnienia by informacje pochodzące z różnych państw członkowskich były porównywalne;
103. odnotowuje i przyjmuje z zadowoleniem, że zgodnie z wyżej wspomnianymi nowymi przepisami dotyczącymi funduszy strukturalnych na okres 2007–2013, Komisja nie będzie dokonywać zwrotów wydatków, jeżeli nie otrzyma uprzednio pisemnego oświadczenia niezależnego podmiotu zaświadczonego, że krajowe systemy zarządzania i kontroli funkcjonują prawidłowo i zgodnie z przepisami wspólnotowymi ⁽¹⁷⁾;
104. wyraża ubolewanie, że po raz kolejny Trybunał stwierdził niedociągnięcia w krajowych systemach kontroli oraz znaczny poziom błędów, które rzutują na wiarygodność końcowych deklaracji wydatków sporządzanych przez państwa członkowskie (sprawozdanie roczne, pkt 6.26 i 6.29); wyraża również ubolewanie nad faktem, że według Trybunału Komisja nie nadzoruje skutecznie kontroli, których prowadzenie powierzono państwom członkowskim i wzywa Komisję do niezwłocznego usunięcia tych niedociągnięć;
105. przypomina, że w celu właściwego zarządzania finansami i DAS główną kwestią są nie tyle wykryte błędy, ile odpowiednie systemy nadzoru, umożliwiające Komisji odpowiednią kontrolę ryzyka dla budżetu wspólnotowego i stosowanie odpowiednich korekt finansowych;
106. wyraża ubolewanie, że w niewielkiej grupie państw członkowskich nadal występują znane problemy prowadzące do powtarzających się zastrzeżeń i wzywa Komisję do uważnego nadzorowania środków podejmowanych przez organy krajowe, do upewnienia się, że środki te są odpowiednie oraz do punktualnego informowania właściwej komisji parlamentarnej o dokonywanych postępach;

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006, art. 71 (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, str. 25).

107. ubolewa również nad faktem, że według Trybunału państwa członkowskie nie wypełniły prawidłowo obowiązku systematycznego dostarczania informacji, jakie muszą udostępniać okresowo Komisji na temat anulowanych wkładów wspólnotowych oraz kwot do odzyskania (pkt 6.36 sprawozdania rocznego);
108. zwraca się do Komisji o zastosowanie wszelkich dostępnych jej środków, aby państwa członkowskie spełniały prawidłowo wspomniany obowiązek udostępniania informacji oraz o niedokonywanie płatności, dopóki organy krajowe nie dostarczą wymaganych informacji;
109. zauważa, że między 2004 a 2006 r. Komisja podjęła środki mające na celu tymczasowe zawieszenie płatności z tytułu EFRR oraz EFS dla niektórych państw członkowskich, u których występują błędy prowadzące do powtarzających się w czasie zastrzeżeń i popiera takie środki;
110. zwraca się do Komisji, zgodnie z ust. 38 i kolejnymi niniejszej rezolucji oraz wobec braku gwarancji ze strony danego państwa członkowskiego, o zastosowanie wspólnotowych przepisów dotyczących zawieszenia płatności ⁽¹⁸⁾;

Polityki wewnętrzne

111. ubolewa nad faktem, że według Trybunału w dziedzinach zarządzanych bezpośrednio przez Komisję nadal występują te same problemy, co w latach poprzednich (błędy w zwrotach poniesionych kosztów, złożoność stosowanych zasad i brak skutecznych mechanizmów sankcji), wzywa więc Komisję do wysiłków w celu uproszczenia i dalszego wyjaśniania zasad rządzących programami współfinansowanymi w zakresie minimalnych wymagań dotyczących rejestracji czasu pracy i zasobów wykorzystanych w danym programie (sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za rok 2005, pkt 7.29), do jak najdokładniejszego wyjaśnienia stosowanych zasad, podręczników i formularzy, prowadząc w tym celu odpowiednie rozmowy z beneficjentami funduszy, do zapewnienia, aby istniejący system sankcji był odpowiednio i skutecznie stosowany, tam gdzie jest to konieczne, proponując w odpowiednich przypadkach zmiany niezbędne do zwiększenia skuteczności sankcji, a także, dodatkowo, do poprawy zakresu, jakości i działań następczych dotyczących systemów kontroli agencji krajowych poprzez poprawę informacji i wzajemnej wymiany (sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za rok 2005, pkt 7.29, a także poprawka Parlamentu do art. 35a (nowy) zmienionych przepisów wykonawczych do rozporządzenia finansowego ⁽¹⁹⁾); wzywa Komisję do wyjaśnienia władzy budżetowej, w katalogu konkretnych środków, w jaki sposób zamierza osiągnąć w swojej obecnej kadencji bezwarunkowe poświadczenie wiarygodności w dziedzinach zarządzanych bezpośrednio;

Transport i turystyka

112. odnotowuje, że w 2005 r. budżet w wersji ostatecznie przyjętej i poprawionej w ciągu tego roku przewidywał na rzecz obszarów polityki transportowej kwotę 917 200 000 EUR w środkach na pokrycie zobowiązań oraz 931 800 000 EUR w środkach na pokrycie płatności. Odnotowuje również, że w ramach tych kwot przewidziano:
 - 671 400 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 747 900 000 EUR w środkach na płatności na rzecz Transeuropejskich Sieci Transportowych (TEN-T),
 - 15 900 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 18 100 000 EUR w środkach na płatności na rzecz bezpieczeństwa transportu,
 - 30 500 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 8 200 000 EUR w środkach na płatności na rzecz programu Marco Polo,
 - 69 000 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 62 000 000 EUR w środkach na płatności na rzecz agencji transportowych;

⁽¹⁸⁾ Artykuł 106 ust. 4 szczegółowych zasad wykonania rozporządzenia finansowego oraz szczegółowe zasady sektorowe zawarte w art. 38 ust. 5 i art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych.

⁽¹⁹⁾ Zob. teksty przyjęte z 13.2.2007, P6_TA(2007)0027, poprawka 10.

113. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wykorzystanie środków na pokrycie zarówno zobowiązań, jak i płatności przeznaczonych na projekty Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T) utrzymuje się stale na wysokim poziomie i osiąga prawie 100 %, jednak ubolewa, że mimo to wdrażanie projektu przebiega w dalszym ciągu powoli i jest niezadowolające, choć ukończenie projektów z zakresu infrastruktury transportu zajmuje zazwyczaj kilka lat;
114. wyraża zaniepokojenie, że w przypadku wszystkich projektów wysokość wkładu UE była niejasna, ponieważ rozporządzenie finansowe nie precyzuje, czy 10-procentowy limit finansowania UE dotyczy dotychczasowych wydatków czy też szacowanego całkowitego kosztu projektu; odnotowuje, że w konsekwencji takiego stanu rzeczy Trybunał Obrachunkowy stwierdził przekroczenie budżetu o 146 mln EUR; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zajęła obecnie jasne stanowisko i zgadza się, że limity procentowe powinny być obliczane jako procent całkowitych kosztów projektu;
115. z zadowoleniem przyjmuje do wiadomości, że DG TREN przeprowadza obecnie kontrolę 49 % całkowitego kosztu projektów TEN-T, ale wzywa do wsparcia tych działań poprzez kontrolę 20 % wszystkich projektów;
116. wyraża zaniepokojenie z powodu stwierdzenia wyższego niż przeciętny współczynnik błędów w umowach dotyczących badań w dziedzinie transportu i wzywa do działań zaradczych w tym obszarze; wzywa Trybunał Obrachunkowy do ponownego przeanalizowania tej kwestii w sprawozdaniu rocznym za rok 2006;
117. z zaniepokojeniem odnotowuje, że stopień wykorzystania płatności na bezpieczeństwo transportu wyniósł 74 % dostępnych środków; niepokoi się również, że stopień wykorzystania środków na pokrycie płatności w ramach programu Marco Polo wyniósł 53 %; uznaje stopnie wykorzystania środków przeznaczonych na główny cel określony w Białej księdze na temat transportu za całkowicie nie do przyjęcia, w szczególności ostry spadek wykorzystania środków na pokrycie płatności;
118. zwraca się do Komisji o przekazanie każdego roku Parlamentowi i Radzie bardziej szczegółowego opisu wydatków w ramach poszczególnych linii budżetowych w porównaniu z komentarzami do danej linii;

Ochrona środowiska naturalnego, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności

119. uważa ogólny poziom wykonania pozycji budżetowych dotyczących środowiska, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności za zadowalający;
120. wzywa Komisję do podjęcia kroków mających na celu wspieranie dalszej pomocy dla podmiotów ubiegających się o nią w kontekście wieloletnich programów; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki w celu lepszego ukierunkowania zaproszeń do składania ofert oraz zapewnienia większej pomocy wnioskodawcom, aby zapobiec składaniu wstępnych wniosków, które wyraźnie nie kwalifikują się do otrzymania pomocy lub o niskiej jakości; dostrzega konieczność dalszej pracy w celu doprowadzenia do zadowalającego rozwiązania tej sytuacji; zwraca się do Komisji o zbadanie różnych etapów wdrażania z myślą o przyspieszeniu cyklu wdrażania w ciągu roku;
121. stwierdza, że poziom płatności w zakresie polityki ochrony zdrowia i bezpieczeństwa żywności wyniósł poniżej 80 %; ma świadomość trudności w planowaniu zapotrzebowania na środki na pokrycie płatności, ponieważ Komisja zależna jest od sprawnego dokonywania rozliczeń przez beneficjentów i kontrahentów; wzywa jednakże Komisję do kontynuowania wysiłków mających na celu poprawę jej własnych procedur mających wpływ na wdrażanie środków na pokrycie płatności;
122. wyraża nadzieję, że wprowadzony w ramach nowych ram finansowych model, tj. skupienie wszystkich działań z jednego obszaru polityki w jednym programie i linii budżetowej, zwiększy skuteczne wykorzystanie dostępnych środków;

Kultura i edukacja

123. stwierdza, że dalsze uproszczenie wymogów, które mają zostać spełnione przez wnioskodawców w ramach programów wieloletnich, takich jak „Młodzież w działaniu”, „Europa dla Obywateli” i „Kultura 2007”, jest niezbędnym krokiem w kierunku stworzenia Unii bardziej przyjaznej dla obywateli i domaga się od Komisji głębszego zbadania takich możliwości w ramach zmienionego rozporządzenia finansowego;

124. uważa za konieczne, by zgodnie z postanowieniami rozporządzenia finansowego Komisja sprawdziła, czy konieczna jest normalizacja procedur udzielania zamówień publicznych przy pomocy ujednoliconych zasad oraz w oparciu o decyzje Komisji dotyczące finansowania programów;
125. zachęca Komisję do podjęcia dalszych wysiłków w zakresie monitorowania pracy wszystkich 99 agencji krajowych zaangażowanych w zarządzanie programem, które w wielu przypadkach wykazały znaczne niedociągnięcia w zakresie stosowanych procedur kontrolnych;
126. oczekuje, że działalność Agencji Wykonawczej do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego zapewni poprawione procedury operacyjne; podkreśla, że w szczególności dla organizacji będących w jej zasięgu ważne są wiarygodne i aktualne informacje dotyczące wsparcia projektów; odnotowuje w tym zakresie, że wnioskodawcy ci to często bardzo małe organizacje lub osoby fizyczne, które nie dysponują środkami lub ekspertyzą, aby przeprowadzić profesjonalną kontrolę;
127. odnotowuje, że koszty kontroli projektu przeprowadzanej na miejscu są niezwykle wysokie; uważa jednak, że celem jest maksymalne ograniczenie marginesu błędu, w związku z czym należy zapewnić równowagę między kosztami a skutecznością przeprowadzanych kontroli, aby uzyskać jak najlepszy stosunek środków przeznaczonych na realizację polityk wspólnotowych i tych, które przeznaczają się na kontrole;
128. pragnie zapewnić stosowanie zasady dodatkowości w dziedzinie wsparcia komunikacyjnego dla kampanii informacyjnych, które są organizowane przy współpracy państw członkowskich i Komisji, i zwraca się do Komisji o uzyskanie od państw członkowskich zapewnienia, że wsparcie finansowe nie jest wykorzystywane do zastąpienia jedynie wsparcia finansowego państw członkowskich dla krajowych środków z zakresu polityki informacyjnej UE;
129. wzywa Komisję do zagwarantowania, że przydzielając środki pomocowe, agencje krajowe nie naruszają ogólnych kryteriów, jak miało to miejsce w Polsce w związku z projektem dotyczącym młodzieży homoseksualnej, i że uwzględnia się art. 13 Traktatu WE, a w przypadku naruszenia kryteriów programu możliwe będzie żądanie zwrotu środków UE;

Prawa kobiet i równouprawnienie

130. podkreśla, że na mocy art. 3 ust. 2 Traktatu WE wspieranie równości mężczyzn i kobiet jest podstawową zasadą UE oraz celem, który odnosi się do pełnego zakresu działań i polityk Wspólnoty; ponawia swe żądanie należytego uwzględnienia problematyki równości płci jako priorytetowego celu planowania budżetowego, zgodnie z zasadą budżetowania pod kątem płci, oraz wzywa Komisję do dostarczenia danych w celu dokonania oceny;
131. ponawia swe żądanie włączenia informacji na temat polityki uwzględniającej problematykę równości płci oraz specjalnych danych na temat równości płci do sprawozdań w sprawie absolutorium z wykonania budżetu; wyraża ubolewanie, że Komisja nie dostarczyła tych informacji;
132. z zaniepokojeniem przyjmuje do wiadomości niski wskaźnik realizacji płatności w ramach programu Daphne (58 %); świadomy argumentów Komisji na temat utrzymania standardów jakości w odniesieniu do projektów zauważa, że wielu projektom wysokiej jakości odmówiono wsparcia finansowego, z zadowoleniem przyjmuje zatem zwiększenie środków finansowych przeznaczonych na trzeci etap programu Daphne, jednak wyraża zaniepokojenie niezmiennymi możliwościami administracyjnymi; wzywa zatem do przeprowadzenia analizy w celu dokładniejszego ustalenia prawdopodobnych powodów zaistnienia tego niskiego wskaźnika realizacji;
133. zwraca uwagę na brak danych dotyczących działań wspierających równość płci, które uzyskały pomoc z Funduszu Strukturalnego oraz wzywa Komisję do zaradzenia tej sytuacji;
134. stwierdza, że należy zwrócić większą uwagę na wspieranie udziału kobiet w społeczeństwie wiedzy oraz, w konsekwencji, na wysokiej jakości szkolenia i zatrudnienie kobiet w dziedzinie technologii informacyjnych i telekomunikacyjnych;

135. z zadowoleniem przyjmuje postęp osiągnięty przez Komisję w odniesieniu do rocznych celów dotyczących rekrutowania i mianowania kobiet na stanowiska kierownicze i inne stanowiska na poziomie A*/AD w administracji Komisji; wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków w tym zakresie;

Swobody obywatelskie, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne

136. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że osiągnięto pewien postęp w poziomie wykonania zobowiązań budżetowych w zakresie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; wyraża ubolewanie z powodu obniżającego się poziomu wykonania płatności (według Trybunału Obrachunkowego 79,8 % w porównaniu z 83,8 % w 2004 r.); zauważa, że poziom ten jest jednym z najniższych odnotowanych w Komisji; wzywa Dyрекcję Generalną ds. Sprawiedliwości, Wolności i Bezpieczeństwa do poprawy wykonania budżetu w przyszłości;

Badania i rozwój

137. wyraża ubolewanie nad faktem, że według Trybunału Komisji nadal nie udało się zapewnić wiarygodnego systemu rejestracji kosztów personelu w dziedzinie badań; uważa, że „wprowadzenie do umów dotacji wyraźnego wymogu udokumentowania czasu pracy personelu biorącego udział w działaniu jest kwestią zasadniczą” (sprawozdanie roczne, pkt 7.7) ⁽²⁰⁾;
138. z zaniepokojeniem odnotowuje, że mimo wysokiego kosztu, jaki pociąga za sobą system poświadczeń z kontroli, jeszcze w 2005 r. nie przyniósł on oczekiwanych gwarancji, ponieważ Trybunał stwierdził istnienie wniosków o zwrot poniesionych kosztów obciążonych błędami związanymi z kosztami personelu i kosztami ogólnymi, dla których sporządzono poświadczenia z kontroli bez zastrzeżeń; odnotowuje jednak, że jakość poświadczeń z kontroli wzrosła po opublikowaniu warunków ich uzyskania; zachęca Komisję do dalszego opracowywania właściwych kryteriów poświadczeń z kontroli w celu zwiększenia ich przydatności;
139. zachęca Komisję do szybszego wdrażania działań przewidzianych we wspomnianym planie działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej, a w szczególności działania 7 (promowanie najlepszych praktyk w celu poprawy stosunku kosztów audytu na poziomie projektu do wynikających z niego korzyści);
140. zwraca się do Komisji o spełnienie wymogów dotyczących uczestnictwa w 7. programie ramowym, o wprowadzenie między innymi procedury płatności ryczałtowych i poinformowanie właściwej komisji Parlamentu w ramach przeglądu śródkresowego;
141. wyraża ubolewanie nad faktem, że według Trybunału nadal istnieją obszary niepewności z powodu zbyt ogólnych warunków umów oraz braku jasności, w szczególności w odniesieniu do kryteriów kwalifikowalności oraz niezależności organów kontrolnych sporządzających poświadczenia z kontroli, oraz podkreśla, że Komisja zobowiązała się ⁽²¹⁾ do uproszczenia ram wspólnotowych i uściślenia zasad korzystania ze świadectw kontroli;
142. odnotowuje również, że Służba Audytu Wewnętrznej Komisji (IAS) zauważa istniejące ryzyko, że zawyżone kwoty nie zostaną zidentyfikowane z powodu braku skutecznego systemu kontroli przy uwalnianiu środków budżetowych na zobowiązania, i zwraca się w związku z tym do Komisji o przyjęcie w tym celu odpowiednich środków monitorowania;

Działania zewnętrzne

143. zauważa, że Trybunał nie wykrył błędów podczas kontroli wybranych płatności w przedstawicielstwach, natomiast wykrył błędy w stosowaniu procedur przetargowych oraz transakcjach dokonywanych na poziomie organizacji wdrażających projekty;
144. uważa, że priorytetem jest zapewnienie spójności polityk wspólnotowych mających skutki w krajach rozwijających się i w tym celu niezbędny jest jaśniejszy podział pracy w dyrekcjach generalnych zarządzających działaniami zewnętrznymi;

⁽²⁰⁾ Zob. także opinia nr 1/2006 w sprawie siódmego programu ramowego badań i rozwoju technologicznego.

⁽²¹⁾ W komunikacie „Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2005”.

145. zauważa z zaniepokojeniem, że według Trybunału analizy ryzyka przeprowadzone przez EuropeAid nie uwzględniają ryzyka, jakie niesie ze sobą różnorodność organizacji wdrażających projekty (organizacje pozarządowe, organizacje międzynarodowe, instytucje rządowe itp.) oraz stosowane metody finansowania (subwencja, wsparcie budżetowe, fundusz powierniczy itp.); wzywa Komisję do określenia skuteczności poszczególnych instrumentów pomocowych poprzez lepsze wyważenie sprawozdań; proponuje w odniesieniu do pomocy krajom rozwijającym się, aby rozważyć wprowadzenie systemu progresywnego, w którym w pierwszym etapie, poprzez wspomaganie konkretnych projektów, stworzono by podstawowe warunki przyznawania pomocy budżetowej, to znaczy pewną formę demokratycznej kontroli budżetu oraz niezależne struktury kontroli;
146. ubolewa w szczególności nad faktem, że ze względu na to, iż kontrole EuropeAid nie obejmują we właściwy sposób transakcji na poziomie organizacji wdrażających projekty, kontrole te mogą mieć ograniczony udział w uzyskaniu ogólnej pewności co do legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń (pkt 8.12 sprawozdania rocznego);
147. domaga się, aby EuropeAid wprowadziła system kontroli na poziomie organizmów wdrażających projekty i dokonała wszelkich wysiłków w ramach kontroli *ex post* w poszczególnych organizacjach pozarządowych, z którymi współpracuje;
148. wyraża zaniepokojenie faktem, że w odniesieniu do wydatków realizowanych w ramach programu TACIS, według Trybunału, Komisja nie potrafiła ustalić na koniec 2005 r. wkładu programu w poprawę bezpieczeństwa na poziomie poszczególnych elektrowni jądrowych (pkt 8.36 sprawozdania rocznego); uważa, że ta ujemna ocena ma wyjątkowo duże znaczenie, ponieważ wskazuje na brak gwarancji odnośnie do głównego i priorytetowego aspektu działania wspólnotowego, a mianowicie jego skuteczności (*value for money*);
149. odnotowuje krytyki Trybunału odnośnie do ograniczonego wykorzystania Wspólnego Systemu Informacyjnego Relex (CRIS), który dostarcza niewystarczających lub niespójnych informacji finansowych, stanowiących podstawę bardziej szczegółowej analizy ryzyka (ust. 8.6 sprawozdania rocznego); zwraca się do Komisji o natychmiastowe usunięcie niedociągnięć systemu CRIS oraz o wykorzystanie całego potencjału tego instrumentu do uzyskiwania niezbędnych dla systemów kontroli informacji;
150. odnotowuje informację Komisji (odpowiedź na pytanie pisemne E-4481/06), że w związku ze sprawą nadużyć finansowych i przekupstwa, dotyczącą projektu wodociągów płaskowyżu Lesotho, trzy przedsiębiorstwa, które otrzymały pomoc UE, zostały ukarane przez Sąd Najwyższy Lesotho: Schneider Electric S.A. (Francja), Impregilo Spa (Włochy) i Lahmeyer International GmbH (Niemcy);
151. krytycznie podchodzi do faktu, że w przypadku projektu wodociągów płaskowyżu Lesotho Komisja najwyraźniej nie podjęła żadnej decyzji na podstawie art. 93 ust. 1 lit. e) rozporządzenia finansowego (wykluczenie z udzielania zamówień); oczekuje, że obecnie Komisja podejmie i ogłosi odpowiednie decyzje najpóźniej do czerwca 2007 r. i przedłoży Parlamentowi i Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu (którego także dotyczy ta sprawa) najpóźniej we wrześniu 2007 r. całościowe sprawozdanie w tej sprawie, które wyjaśni, jakie kroki podjęto w celu odzyskania środków finansowych;

Rozwój

152. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie udziału środków UE przeznaczonych na wydatki na podstawową opiekę zdrowotną i edukację podstawową z 4,98 do 6,83 %; wyraża jednak ubolewanie, że udział ten nadal daleki jest od poziomu 20 %, określonego w budżecie na rok 2005; nie akceptuje faktu, że Komisja wykorzystuje uzasadniony i konieczny cel, jakim jest lepsza koordynacja działań ofiarodawców i lepszy podział pracy między nimi, jako uzasadnienie zbyt skromnych inwestycji w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej i edukacji podstawowej, i wzywa ją do niezwłocznego podjęcia działań na rzecz osiągnięcia docelowego poziomu 20 %, a także do pisemnego informowania Parlamentu przynajmniej dwa razy do roku o aktualnym stanie realizacji tych działań oraz o czynnikach uwzględnionych w wyliczeniach;
153. wyraża ubolewanie, że Komisja nie opracowała jak dotąd kompleksowej strategii mającej na celu wprowadzenie, wspólnie z krajami beneficjentami, zagadnień zdrowia i edukacji jako priorytetów do nowych dokumentów dotyczących strategii krajowych;

154. ponadto ubolewa, że mimo zapewnień ze strony Komisji, przygotowywane obecnie krajowe dokumenty strategiczne w zasadzie nie uwzględniają wyraźnie milenijnych celów rozwoju, nie wspominając o konkretnych celach i harmonogramach służących osiągnięciu każdego z milenijnych celów rozwoju, a tym samym nie odzwierciedlają należycie wkładu Wspólnoty w ich osiągnięcie;
155. z zadowoleniem przyjmuje wyjaśnienia Komisji w odniesieniu do niepełnego wykorzystania środków z niektórych tytułów budżetowych, co w szczególności dotyczy wkładu Wspólnoty do programów dotyczących państw rozwijających się, realizowanych przez organizacje pozarządowe (artykuł 21 02 03), środków na środowisko naturalne w krajach rozwijających się (artykuł 21 02 05), pomocy w zakresie chorób związanych z ubóstwem w krajach rozwijających się (pozycja 21 02 07 02), pomocy dla ludności i medycyny reprodukcyjnej (pozycja 21 02 07 03) oraz środków na zdecentralizowaną współpracę (artykuł 21 02 13); wzywa jednak do dalszego zwiększenia wysiłków na rzecz pełnej realizacji budżetu;
156. wzywa Komisję do baczniejszego monitorowania zjawiska migracji wykwalifikowanej siły roboczej z państw rozwijających się do państw UE oraz do przedstawienia stosownych środków, które ułatwią wykwalifikowanym pracownikom z państw rozwijających się pozostanie w ojczyźnie lub powrót do niej, aby środki ofiarodawców, m.in. w zakresie zdrowia i edukacji, mogły być długo i skutecznie wykorzystywane do zwalczania biedy w państwach rozwijających się;
157. wyraża zadowolenie z powodu stwierdzenia przez Trybunał Obrachunkowy poprawy komisyjnego systemu monitorowania i kontroli; ubolewa jednak, że poprawa ta nie obejmuje monitorowania, kontroli i audytu jednostek organizacyjnych odpowiedzialnych za realizację projektów; uważa za nie do przyjęcia, że w rezultacie w głównym ogniwie łańcucha między europejskim podatnikiem i odbiorcą końcowym w państwie rozwijającym się występuje nadal tak duża liczba istotnych błędów; wzywa Komisję do szczególnego zadbania o to, aby zostały przeprowadzone obowiązkowe procedury przetargowe oraz aby nie pojawiały się podwójne wpisy;
158. wzywa Komisję do podejmowania aktywnych działań w celu umożliwienia Trybunałowi Obrachunkowemu skutecznej kontroli środków finansowych UE, wykorzystywanych w ramach działań prowadzonych przez organizacje międzynarodowe, a zwłaszcza ONZ;
159. oczekuje, że Komisja wyda swym przedstawicielstwom w krajach beneficjentach zalecenie szczegółowego przedstawiania w sprawozdaniach konkretnych rezultatów wykorzystania środków UE, tak aby Komisja mogła zmierzyć i opublikować wyniki współpracy na rzecz rozwoju;
160. wzywa Komisję do regularnej kontroli wykorzystania środków operacyjnych swych delegacji oraz zgodności ich zakresów działania z priorytetami Unii Europejskiej;
161. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji zmierzające do wdrożenia strategii na rzecz włączenia problematyki ochrony środowiska do współpracy na rzecz rozwoju i zwraca się do Komisji o dalsze kontynuowanie działań na rzecz uwzględnienia wymiaru środowiskowego w polityce rozwoju, zwracając przy tym uwagę na wspieranie przyjaznego dla środowiska zaopatrzenia w energię;
162. wyraża zadowolenie z powodu pozytywnego przebiegu pomocy humanitarnej Komisji Europejskiej w związku z katastrofą tsunami; wyraża jednak ubolewanie z powodu niewystarczającej koordynacji środków pomocy bezpośredniej; wzywa Komisję do jaśniejszego zdefiniowania kompetencji DG ECHO oraz DG ds. Ochrony Środowiska (wspólnotowy mechanizm ochrony ludności) oraz do opracowania koncepcji gwarantującej wsparcie regionom dotkniętym kataklizmem przy koordynowaniu działań różnych ofiarodawców, a także z zadowoleniem przyjmuje gotowość Komisji do regularnego informowania Parlamentu na piśmie o dokonanych postępach;
163. stwierdza ponownie, że integracja Europejskiego Funduszu Rozwoju z budżetem UE wzmocni spójność współpracy na rzecz rozwoju, przyczyni się do większej przejrzystości i wydajności oraz umożliwi demokratyczną kontrolę;

Partnerstwo eurośroziemnomorskie

164. z zadowoleniem przyjmuje ocenę Trybunału stwierdzającą, że Komisja Europejska poczyniła postępy w zarządzaniu programem MEDA; wzywa Komisję do dalszej poprawy skuteczności i wydajności oraz do zagwarantowania sprawnego przejścia do nowych instrumentów finansowych; nalega, by Komisja

Europejska informowała Parlament o realizacji celów określonych w dokumentach strategicznych i programach indykatywnych zgodnie z nowymi instrumentami;

165. wzywa Komisję do przedstawienia solidniejszego systemu oceny wszystkich wydatków na pomoc zewnętrzną Wspólnoty, w którym powiązanie między wydatkami a politycznymi wynikami lub ich brakiem byłoby bardziej przejrzyste, w celu umożliwienia Parlamentowi Europejskiemu skutecznego wypełniania uprawnień i obowiązków wynikających z pełnionej przez niego funkcji władzy budżetowej;

Wschodnie kraje sąsiadujące

166. wyraża zadowolenie w związku ze staraniami Komisji zmierzającymi do ulepszenia metod zarządzania projektami w ramach programu TACIS wdrażanego w Rosji i innych krajach beneficjentach; uznaje, że Komisja odniosła się do wielu niedociągnięć, na które zwrócił uwagę Trybunał w swoim sprawozdaniu specjalnym nr 2/2006;
167. z zainteresowaniem oczekuje na wyniki oceny wkładu wniesionego w celu zwiększenia bezpieczeństwa w różnych elektrowniach jądrowych w ramach programu TACIS, zapoczątkowanej przez Komisję w 2006 r.;
168. ponawia prośbę, aby Komisja uregulowała z agendami Organizacji Narodów Zjednoczonych kwestię prawa dostępu Trybunału Obrachunkowego do projektów zarządzanych przez rzeczono agendy;
169. wzywa Komisję do podkreślania znaczenia identyfikowalności funduszy przekazywanych przez Unię Europejską międzynarodowym organizacjom, takim jak agendy Organizacji Narodów Zjednoczonych czy Bank Światowy, oraz przejrzystości dotyczącej sposobów zarządzania tymi funduszami, wnosi też o przekazywanie tych informacji Parlamentowi;
170. stoi na stanowisku, że należy zwiększyć widoczność Unii Europejskiej; zachęca Komisję i Radę do kontynuowania refleksji na temat stosowanych przez nie metod komunikacji, w celu zapewnienia większej przejrzystości i większej widoczności polityki zagranicznej Unii Europejskiej;

Strategia przedakcesyjna

171. zauważa, że Trybunał stwierdził, iż skontrolowane przez niego transakcje w ramach programu Sapard były obciążone znaczącymi błędami oraz że odnotowano poprawę na szczeblu systemów nadzoru i kontroli Komisji, lecz na poziomie krajowym zaobserwowano poważne niedociągnięcia (pkt 9.10 i 9.19);
172. w związku z tym zaleca Komisji dokładniejsze monitorowanie systemów krajowych i zwrócenie szczególnej uwagi na końcowe deklaracje wydatków w ramach programów, a w szczególności prowadzenie ścisłego monitoringu agencji płatniczych programu Sapard;
173. wyraża zaniepokojenie w związku z opóźnieniami w akredytacji EDIS dla Phare i ISPA w Bułgarii, które umożliwiły tylko częściowe ich zakończenie przed rozszerzeniem UE; zauważa rozszerzony etap przygotowawczy ze strony Bułgarii, która poczyniła postępy, ale nadal musi ulepszyć systemy nadzoru i kontroli oraz zwiększyć potencjał administracyjny niezbędny do terminowej i skutecznej realizacji projektów; wzywa Komisję Europejską do współpracy z władzami bułgarskimi i rumuńskimi w celu wsparcia ich w dalszym dostosowywaniu się do wymogów EDIS;
174. wyraża zadowolenie z powodu oceny Trybunału, według której zdecentralizowane zarządzanie wprowadzone w ramach projektów CARDS na Chorwacji okazało się rozwiązaniem bezproblemowym; zachęca Komisję do kontynuowania współpracy z krajowymi agencjami wdrażającymi, aby usprawnić ich umiejętności zarządzania;
175. uznaje wagę współpracy z międzynarodowymi instytucjami finansowymi, lecz nalega, by Komisja Europejska uczestniczyła we wspólnych projektach tylko wtedy, gdy gwarantują one skuteczne wykorzystanie środków finansowych; podkreśla potrzebę świadczenia pomocy unijnej w celu zapewnienia konkretnej wartości dodanej i wnioskuje, by realizacja wspólnych projektów była ściśle monitorowana przez Komisję Europejską;

176. zachęca Komisję do kontynuowania prac nad pomyślnym wdrożeniem klauzuli weryfikacji, o której mowa w finansowym i administracyjnym porozumieniu ramowym, jak i nad wytycznymi dotyczącymi uzgodnionego poziomu szczegółowości niezbędnego przy zdawaniu przez agendy ONZ sprawozdań z realizacji projektów, chroniąc tym samym finansowe interesy UE oraz uprawnienia Trybunału Obrachunkowego;

Wydatki administracyjne

177. odnotowuje z zadowoleniem, że kontrola przeprowadzona przez Trybunał nie wykryła żadnego znaczącego błędu odnośnie do legalności wydatków administracyjnych;
178. wzywa Komisję do poinformowania Parlamentu do końca 2007 r. o postępie poczynionym przez nowe państwa członkowskie, w szczególności przez Rumunię i Bułgarię, we wprowadzaniu przepisów antykorupcyjnych; wyraża ubolewanie, że przepisy antykorupcyjne zaproponowane przez rząd rumuński w osobie ministra sprawiedliwości zostały odrzucone przez rumuński parlament; w pełni popiera rząd w jego dążeniach do tego, aby przepisy te zostały zatwierdzone i wykonane;
179. wyraża zaniepokojenie rosnącymi kosztami rent i uważa, że niedopuszczalne jest wykorzystywanie przymusowego przejścia na rentę na podstawie zaburzeń psychicznych w celu rozwiązania konfliktogennych stosunków z Komisją;

Agencje

180. jest zdania, że stale rosnąca liczba agencji nie zawsze odzwierciedla rzeczywiste potrzeby Unii i jej obywateli; oczekuje więc od Komisji przedstawiania analizy kosztów i korzyści przed powołaniem każdej nowej agencji i wzywa Trybunał Obrachunkowy do wydawania opinii w sprawie analizy kosztów i korzyści, zanim Parlament podejmie decyzję;
181. zwraca się do Komisji z prośbą o przedstawianie co pięć lat analizy korzyści płynących z działalności każdej agencji; zachęca wszystkie właściwe instytucje, aby w przypadku negatywnej oceny wartości dodanej agencji podjęły niezbędne kroki, zmieniając mandat tej agencji lub ją likwidując;
182. wyraża ubolewanie nad faktem, że w sprawozdaniu rocznym Trybunał ponownie odnotował niedociągnięcia w zakresie rekrutacji pracowników oraz procedur udzielania zamówień przez agencje oraz że zarządzanie kosztami działań nie zostało jeszcze wdrożone w agencjach;
183. zauważa, że Służba Audytu Wewnętrznego (IAS) w sprawozdaniu rocznym 2005 wyraziła zastrzeżenie, stwierdzając, że nie posiada wystarczającej liczby pracowników, aby móc prawidłowo wywiązać się z obowiązku corocznego przeprowadzania kontroli w agencjach, ustanowionego w rozporządzeniu finansowym; wzywa audytora wewnętrznego do jak najszybszego wyjaśnienia władzy budżetowej, ilu dodatkowych pracowników potrzeba do wywiązania się z tego obowiązku;
184. uważa, że wobec rosnącej liczby agencji regulacyjnych coraz bardziej konieczne staje się jasne określenie odpowiedzialności poszczególnych podmiotów instytucjonalnych Wspólnoty Europejskiej wobec tejsze Wspólnoty oraz określenie jasnych zasad w tej dziedzinie, w szczególności w odniesieniu do przydzielania obowiązków w zakresie kontroli;
185. ubolewa nad faktem, że Komisji nie udało się osiągnąć postępów w negocjacjach dotyczących projektu porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie utworzenia ram prawnych dla europejskich agencji regulacyjnych, przyjętego w lutym 2005 r. (COM(2005) 0059);
186. zauważa, że z pomocą Służby Audytu Wewnętrznego (IAS) agencje zaczęły tworzyć własne służby audytu wewnętrznego oraz że w przyszłości IAS przeprowadzać będzie okresowe oceny działalności tych służb; ponadto uważa, że IAS powinna prowadzić monitoring poprawnego działania tychże systemów kontroli wewnętrznej w agencjach oraz informować Parlament o wynikach monitoringu oraz dokonywanych postępach;

187. wzywa Komisję do rozważenia przeprowadzania audytu w każdej agencji UE w celu zbadania jej działalności, w szczególności co do zarządzania zasobami ludzkimi, budżetu oraz wykonania nałożonych zadań;
188. odnotowuje utworzenie przez kilka agencji „Wspólnej Jednostki Wsparcia” mającej na celu przystosowanie informatycznych systemów zarządzania finansami do systemów używanych przez Komisję; zauważa, że jednostka ta zarządzała swoimi funduszami poza systemami budżetowymi agencji (pkt 10.27 sprawozdania rocznego 2005); podobnie jak Trybunał uważa, że współpraca taka nie może ignorować budżetowych zasad jednolitości i przejrzystości oraz że wkłady agencji na rzecz „Wspólnej Jednostki Wsparcia” powinny być dokonywane jako dochody przeznaczone na określony cel w ramach systemów budżetowych agencji;
189. zachęca Trybunał Obrachunkowy do dodania w sprawozdaniach rocznych osobnego rozdziału poświęconego agencjom w celu osiągnięcia jaśniejszego obrazu wykorzystania przez agencje funduszy UE;

Szkoły europejskie

190. odnotowuje pozytywne sprawozdanie Trybunału na temat rocznego sprawozdania finansowego szkół europejskich, niemniej jednak stwierdza, że sprawozdanie to podkreśla, iż system kontroli wewnętrznej szkół nie stosuje zasady rozdzielenia funkcji między urzędnikami zatwierdzającymi płatność a prowadzącymi rachunkowość oraz że funkcje urzędników zatwierdzających wykonywane są na podstawie przekazania kompetencji przez szefów jednostek odnośnie do wszystkich pozycji budżetowych i bez ograniczeń finansowych; wyraża nadzieję, że nowe rozporządzenie finansowe szkół europejskich, obowiązujące od dnia 1 stycznia 2007 r., usunie wskazane przez Trybunał niedociągnięcia; wyraża nadzieję, że w przyszłości Komisja przyjmie większą odpowiedzialność za politykę oświatową, proporcjonalnie do udziału w finansowaniu szkół europejskich, a nie do prawa głosu w organach decyzyjnych, oraz że będzie działać na rzecz długoterminowej, wiarygodnej polityki zapewnijącej zainteresowanym pewność planowania; wzywa, aby w krótszej perspektywie dopasować prawo głosu do udziału w finansowaniu;

Pytania dotyczące nieruchomości Komisji

191. odnotowuje uwagi zgłoszone przez dyrektora generalnego Biura Infrastruktury i Logistyki w Brukseli (OIB) w rocznym sprawozdaniu z działalności, w którym uskarża się on na deficyt strukturalny spowodowany kosztami utrzymania budynku Berlaymont po jego remoncie⁽²²⁾ oraz na szereg problemów związanych z rachunkowością i zarządzaniem; uważa, że wspomniany problem deficytu strukturalnego powinien zostać natychmiast rozwiązany i zwraca się do Komisji o przyjęcie odpowiednich środków i poinformowanie o nich Parlamentu;
192. ponownie poruszy zagadnienia związane z budynkiem Berlaymont, jak tylko będzie dostępne specjalne sprawozdanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie polityki dotyczącej nieruchomości, które Trybunał już zapowiedział;
193. odnotowuje sprawozdanie Komisji z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie porozumienia na rynku wind i schodów ruchomych, którego członkowie zostali ukarani karami w kwocie ponad 990 000 000 EUR; oczekuje na przedstawienie przez Komisję do września 2007 r. sprawozdania, które wykazałoby, w jakim stopniu instytucje europejskie także padły ofiarą tego porozumienia w przypadku różnych projektów budowlanych, oraz jakie podjęto kroki w celu dochodzenia odszkodowania;

WNIOSKI ZE SPRAWOZDAŃ SPECJALNYCH TRYBUNAŁU OBRACHUNKOWEGO

Sprawozdanie specjalne nr 6/2005 dotyczące transeuropejskich sieci transportowych

194. zauważa, że nowa perspektywa finansowa na lata 2007–2013 będzie miała istotny wpływ na TEN-T, ponieważ przyznana kwota jest o około 40 % niższa od początkowej propozycji Komisji; jest zdania, że w konsekwencji jeszcze ostrzejsza będzie selekcja projektów i ustalanie, które z nich są priorytetowe;

⁽²²⁾ Roczne sprawozdanie z działalności OIB, ust. 2.2.1.2, „Risk management”, str. 23.

195. jest zdania, że w obecnym otoczeniu finansowym należy preferować transgraniczne odcinki projektów priorytetowych, w które zaangażowane jest więcej niż jedno państwo członkowskie;
196. wzywa państwa członkowskie, by poparły podejście oparte na europejskiej wartości dodanej, zamiast walczyć o zasadę „sprawiedliwego podziału”;
197. jest zdania, że Komisja powinna dalej ulepszać współpracę z państwami członkowskimi podczas wyznaczania projektów priorytetowych na szczeblu krajowym i unijnym;
198. wyraża w związku z tym poważne zaniepokojenie powolnym tempem realizacji priorytetowych projektów dotyczących TEN-T i nalega, by Komisja i państwa członkowskie poprawiły koordynację finansowania unijnej infrastruktury transportowej w programach rocznych i wieloletnich;
199. wzywa Komisję do dalszych wysiłków na rzecz ustanowienia jasnych ram prawnych i procedur, zagwarantowania rygorystycznego monitorowania i gruntownej oceny projektów i programów oraz sporządzenia wyczerpującej listy jasnych kryteriów, pozwalającej na wyznaczanie projektów priorytetowych z zachowaniem przejrzystości;
200. wzywa Komisję do wyjaśnienia procedur powoływania europejskich koordynatorów przy opracowywaniu ram regulacyjnych określających zawartość ich sprawozdań;
201. nalega, by Komisja wprowadziła jasny i przejrzysty podział odpowiedzialności instytucjonalnej i określiła ramy koordynacji działań DG REGIO i DG TREN, by uniknąć podwójnego finansowania tych samych projektów;
202. zauważa, że Trybunał odrzucił pierwszą analizę kosztów i zysków związanych z utworzeniem agencji wykonawczej, uznając ją za powierzchowną; zwraca się do Trybunału o przeprowadzenie oceny drugiej analizy (ukończonyj w lipcu 2005 r.) w terminie umożliwiającym właściwej komisji sporządzenie sprawozdania z inicjatywy własnej;
203. zwraca uwagę na to, że w myśl art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r., ustanawiającego statut agencji wykonawczych, którym przekazuje się niektóre zadania związane z zarządzaniem programami Wspólnoty⁽²³⁾, przed złożeniem wniosku o ustanowienie agencji wykonawczej wymagane jest przeprowadzenie analizy kosztów i korzyści uwzględniającej cały szereg czynników; wyraża ubolewanie, że Komisja nie była w stanie na początku przedstawić Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu zadowolającej analizy kosztów i korzyści dotyczącej ustanowienia agencji wykonawczej; podziela nadal wątpliwości Europejskiego Trybunału Obrachunkowego co do jakości poprawionej wersji analizy kosztów i korzyści dotyczącej przekazania na zewnątrz zarządzania wspólnotowymi środkami finansowymi dla sieci TEN-T; wzywa Komisję do występowania na przyszłość do Europejskiego Trybunału Obrachunkowego o pozytywne zaopiniowanie analizy kosztów i korzyści, przed złożeniem u władzy budżetowej wniosku o ustanowienie agencji wykonawczej;
204. jest zdania, że Komisja powinna rozważyć zaproponowanie podwyższenia wkładu Wspólnoty w linię budżetową TEN-T w przypadku projektów transgranicznych; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem porozumienie o współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym;

Sprawozdanie specjalne nr 1/2006 Trybunału Obrachunkowego dotyczące wkładu Europejskiego Funduszu Społecznego w przeciwdziałanie wczesnemu porzucaniu nauki

205. przywiązuje dużą wagę do efektywnego i odpowiedzialnego wykorzystywania budżetu UE oraz do stosowania zasady, zgodnie z którą inicjatywy, której nie można dostatecznie zweryfikować, nie należy finansować ze środków publicznych, dlatego też ubolewa, że nie stwierdzono jednoznacznego związku między ograniczeniem zjawiska wczesnego porzucania nauki a finansowaniem przez UE;
206. uznaje, że Komisja dysponuje odpowiednim mechanizmem monitorowania i kontroli zapewniającej przestrzeganie zasad należytego zarządzania finansami, lecz podkreśla, że zgodnie z oświadczeniami samej Komisji mechanizm ten należy udoskonalić; w związku z tym wzywa Komisję, by zaproponowała, w jaki sposób planuje tego dokonać;

⁽²³⁾ Dz.U. L 11 z 16.1.2003, str. 1.

207. zachęca Komisję do współpracy z państwami członkowskimi i krajowymi urzędami statystycznymi w celu właściwego zdefiniowania i określenia wielkości zjawiska wczesnego porzucania nauki oraz do wymiany informacji i dobrych praktyk między wszystkimi podmiotami lokalnymi i krajowymi właściwymi w tej dziedzinie;
208. apeluje o wspólne ustalenia między wszystkimi 27 państwami członkowskimi w sprawie norm pomiaru i definicji związanych z problemem wczesnego porzucania nauki, aby zapewnić porównywalność danych krajowych i ich właściwą jakość, niezbędną do ustalenia, czy w tym zakresie faktycznie realizowane są priorytety strategii lizbońskiej;
209. nalega, by Komisja jak najszybciej przeprowadziła w państwach członkowskich wyczerpującą ocenę, na tyle wcześniej, by możliwe było przyjęcie w razie potrzeby środków naprawczych; nalega również, by Trybunał Obrachunkowy przeprowadził równocześnie kontrolę w nowych państwach członkowskich podobną do tej, którą przeprowadzono w swoim czasie w 15 państwach członkowskich, dotyczącą skuteczności funduszy przeznaczanych na zwalczanie zjawiska wczesnego porzucania nauki;

Sprawozdanie specjalne nr 2/2006 dotyczące rezultatów projektów finansowanych w ramach TACIS w Federacji Rosyjskiej

210. podkreśla, że pomimo pozytywnych rezultatów w wielu dziedzinach ogólny wpływ programu TACIS nie zawsze był tak efektywny i trwały, jak oczekiwano; zauważa, że charakter nieprawidłowości stwierdzonych przez Trybunał wskazywał na niewłaściwe zarządzanie procesem programowania ze strony Komisji;
211. zwraca się do Komisji o zaangażowanie rządu rosyjskiego w ściślejszą współpracę w celu dokładnej identyfikacji krajowych potrzeb i określenia kierunku, w jakim powinna pójść Rosja, oraz o wysiłki na rzecz zdefiniowania i określenia priorytetów i celów, które należy zrealizować poprzez realizowane w praktyce działania; uważa, że Komisja powinna mieć na uwadze zasadę optymalnego wykorzystania środków, i dlatego wzywa Komisję do monitorowania i oceniania programów uważniej i dokładniej niż przedtem;
212. wzywa Komisję do skoncentrowania polityki ustalania priorytetów na ograniczonej liczbie sektorów i programów, do zmiany podejścia projektowego na programowe, ponieważ podejście projektowe zbyt często powodowało ograniczenie współpracy, zaangażowania i elastyczności oraz wzajemną niezależność projektów, co uniemożliwiało osiągnięcie szerszych i bardziej długoterminowych celów określonych w obowiązującym porozumieniu o partnerstwie i współpracy;
213. zwraca się do Komisji o podjęcie odpowiednich działań w celu przygotowania wniosku dotyczącego podstawy prawnej umożliwiającej wykorzystanie funduszu TACIS do współfinansowania projektów wraz z Federacją Rosyjską, a także uważa, że finansowe zaangażowanie regionalnych i lokalnych podmiotów i partnerów społecznych oraz większy udział sektora prywatnego ma kluczowe znaczenie;
214. wzywa Komisję do zapewnienia częstej oceny projektów, w tym również po ukończeniu projektu, w celu uzyskania lepszych informacji z przeszłych doświadczeń, a także do zapewnienia jasnych informacji o trwających projektach i poszczególnych programach w celu ułatwienia publicznego dostępu do informacji i zwiększenia otwartości i przejrzystości wykorzystania funduszy i procesu decyzyjnego;

Sprawozdanie specjalne nr 3/2006 dotyczące pomocy humanitarnej Komisji Europejskiej na rzecz obszarów dotkniętych tsunami

215. z zadowoleniem przyjmuje sformułowaną przez Trybunał Obrachunkowy pozytywną ocenę ogólną pomocy humanitarnej DG ECHO na rzecz obszarów dotkniętych tsunami;
216. wzywa Komisję do wyjaśnienia roli DG ECHO i DG ds. Ochrony Środowiska (poprzez działania ochrony ludności) w zaspokajaniu potrzeb humanitarnych w celu zapewnienia spójnych działań;

217. zachęca Komisję do wzmocnienia roli DG ECHO w celu dalszego usprawniania koordynacji i podnoszenia zdolności reagowania na potrzeby ofiar przyszłych katastrof humanitarnych oraz do odpowiedniego uwzględnienia znaczenia połączenia doraźnej pomocy humanitarnej z długoterminową odbudową i rekonstrukcją; zwraca uwagę, że obecnie te dwie fazy wchodzą w zakres kompetencji różnych dyrekcji generalnych, objęte są różnymi procedurami i uprawnieniami;
218. podkreśla konieczność należytego zarządzania finansami i uważa, że podawanie szczegółowych informacji finansowych jest sprawą zasadniczą dla ułatwienia skutecznego monitorowania realizacji projektów;
219. podkreśla zalecenie Trybunału, by DG ECHO wzmocniła swój system monitorowania;
220. rozumie, że wzrost cen towarów i kosztów pracy może być nieunikniony w wyjątkowych sytuacjach; zachęca jednak Komisję, by rozważyła przyjęcie środków mających na celu jak największą kontrolę i monitorowanie kosztów;
221. wyraża zaniepokojenie autopromocją i konkurowaniem o widoczność medialną, którą prowadzą darczyńcy podczas katastrof humanitarnych przyciągających znaczną uwagę mediów, ponieważ praktyka ta ma negatywny wpływ na koordynację pomocy humanitarnej oraz postrzeganie pomocy przez ofiary katastrof;
222. zwraca się do Komisji Europejskiej o jasną definicję pojęcia organizacji pozarządowej;

Sprawozdanie specjalne nr 4/2006 na temat projektów inwestycyjnych w ramach programu Phare w Bułgarii i Rumunii

223. ubolewa nad praktyką Komisji, zgodnie z którą nie ustalono na wstępie przydatności niektórych projektów finansowanych ze środków Phare i w ten sposób naruszono zasady legalności i prawidłowości;
224. nalega, by Komisja włączyła władze bułgarskie i rumuńskie we wzajemną współpracę na rzecz bardziej precyzyjnego określania potrzeb i możliwości obu krajów, a także by podjęła działania prowadzące do zdefiniowania określonych zamierzonych priorytetów i celów;
225. zauważa, że konieczne są dalsze działania, mimo iż podjęto pewne kroki w celu rozwiązania problemu niewystarczającego potencjału administracyjnego i błędów w zastosowaniu przepisów prawa umów, a także w celu zapewniania spełnienia wymogów współfinansowania;
226. zwraca się do Komisji o zwrócenie szczególnej uwagi na tworzenie w Rumunii i Bułgarii struktur administracyjnych i systemów informacyjnych zdolnych do zarządzania europejskimi środkami finansowymi i kontrolowania ich oraz o nadzór nad reorganizacją organów administracji odpowiedzialnych za inwestowanie tych funduszy;
227. zwraca się do Komisji o dostarczenie precyzyjnych informacji o realizowanych projektach i programach, o ogólnej zdolności administracji rumuńskiej i bułgarskiej do zarządzania i sprawowania niezależnej kontroli administracyjnej oraz o zapewnienie większej otwartości i przejrzystości w wykorzystywaniu środków i podejmowaniu decyzji w tej kwestii;
228. zwraca się do Komisji o niezależną opinię na temat zdolności administracji rumuńskiej i bułgarskiej do racjonalnego i prawidłowego zarządzania środkami pochodzącymi z funduszy wspólnotowych;

Sprawozdanie specjalne nr 6/2006 dotyczące środowiskowych aspektów prowadzonej przez Komisję współpracy na rzecz rozwoju

229. nakłania Komisję, by w oparciu o nową politykę na rzecz rozwoju zatwierdzoną w grudniu 2005 r. stworzyła kompleksową strategię w zakresie środowiska naturalnego dla prowadzonej przez nią współpracy na rzecz rozwoju;

230. uważa, że taka strategia powinna uznawać znaczenie nie tylko włączenia kwestii środowiska do wszystkich programów i projektów na rzecz rozwoju, ale również uczynić z kwestii środowiskowych dziedzinę priorytetową z punktu widzenia wydatków;
231. uważa, że szkolenia z zakresu włączania kwestii środowiska do wszystkich działań powinny być obowiązkowe dla wszystkich urzędników z kluczowych sektorów; nalega, by Komisja jak najszybciej zakończyła opracowywanie podręcznika na temat włączania kwestii środowiska do wszystkich działań;
232. zwraca się do Komisji o zapewnienie wystarczającego udziału ekspertów z dziedziny ochrony środowiska oraz o określenie i przestrzeganie jasnych procedur włączania kwestii środowiska do wszystkich działań;
233. zachęca Komisję, by w większym stopniu wykorzystywała uznaną wiedzę fachową krajowych organów administracji zarządzających krajowymi programami współpracy na rzecz rozwoju oraz prywatnych przedsiębiorstw wykazujących się doświadczeniem w charakterze partnerów tychże organów w zarządzaniu projektami w dziedzinie środowiska;
234. podkreśla, że planowanie projektów powinno się opierać na szczegółowych specyfikacjach i jasno określonych celach oraz że należy zatrudniać zewnętrznych obserwatorów w celu dokonania oceny stopnia powodzenia każdego projektu i precyzyjnego zidentyfikowania wszelkich niepowodzeń bądź słabości;

Sprawozdanie specjalne nr 7/2006 Trybunału Obrachunkowego dotyczące inwestycji w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich: czy skutecznie rozwiązują problemy obszarów wiejskich?

235. przyjmuje z zadowoleniem opublikowanie sprawozdania i wzywa Komisję do zajęcia się wskazanymi w nim niedociągnięciami, które nie zostały uwzględnione w nowym rozporządzeniu w sprawie rozwoju obszarów wiejskich (lub w jego szczegółowych przepisach wykonawczych), w szczególności przy zatwierdzaniu programów krajowych;
236. w szczególności wzywa Komisję do ustalenia jaśniejszych strategii podających konkretne cele oraz do ścisłej współpracy z państwami członkowskimi z myślą o poprawie sposobu określania celów, beneficjentów i obszarów oraz usprawnienia wyboru najodpowiedniejszych projektów, a także do uwzględnienia tych aspektów w dokumentach dotyczących programowania na lata 2007–2013;
237. uważa, że czas przewidziany na zatwierdzenie programów krajowych przez Komisję należy nieznacznie wydłużyć, aby umożliwić dokładną analizę, ponieważ od jakości programów krajowych będzie w znacznej mierze zależeć, czy przyznanie funduszy najbardziej potrzebującym obszarom i beneficjentom będzie wyraźne uzasadnione i czy w przyszłości możliwa będzie lepsza ocena skuteczności działań inwestycyjnych;
238. ponownie podkreśla, że przywiązuje wagę do efektywnego i odpowiedzialnego wykorzystania środków z budżetu UE oraz do stosowania zasady, zgodnie z którą inicjatywy, której nie można dostatecznie zweryfikować, nie należy finansować ze środków publicznych; stwierdza, że w tym kontekście zasadnicze znaczenie ma ustalenie jasnych celów i określenie jasnych strategii w programach krajowych;
239. uważa, że osiągnięcie dwojakiego celu działań inwestycyjnych – strukturalnego i rolnego – powinno nastąpić przy zastosowaniu właściwie wyważonego podejścia sektorowego (rolnictwo) i terytorialnego (spójność gospodarcza i społeczna);
240. uważa, że drugi filar WPR stanowi nieodzowne narzędzie dalszego rozwoju obszarów wiejskich w UE, dlatego też zwraca się do Komisji, by zachęcała państwa członkowskie do analizowania kluczowych czynników gwarantujących powodzenie projektów inwestycyjnych oraz do rozpowszechniania dobrych praktyk;
241. zachęca Komisję do usprawnienia systemów monitorowania i oceny w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, na przykład poprzez opracowanie odpowiednich wskaźników jakościowych umożliwiających państwom członkowskim i Komisji ustalenie, czy działania były skuteczne i które cele zostały osiągnięte;

242. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dyskusje na temat tego sprawozdania specjalnego odbyły się w tym samym czasie co pierwsza wstępna prezentacja wniosku Komisji dotyczącego reformy sektora owoców i warzyw planowanej na rok 2008;

Sprawozdanie specjalne nr 8/2006 „Rosnący sukces? Skuteczność wsparcia udzielanego przez Unię Europejską na rzecz producentów owoców i warzyw”

243. ponawia zobowiązanie do dostarczania wsparcia wspólnotowego dla sektora owoców i warzyw w UE, które jest konieczne dla zwiększenia jego trwałości i konkurencyjności;
244. podkreśla, że organizacje producentów stanowią podwaliny wspólnej organizacji rynku produktów owocowych i warzywnych i w związku z tym popiera Komisję, która zachęca i wspiera producentów do stowarzyszania się;
245. wyraża poparcie dla odejścia od środków interwencyjnych, takich jak wycofywanie z rynku nadwyżek lub wsparcie dla produktów przetworzonych, które uważa za szkodliwe dla celów ustanowionych w odniesieniu do sektora owoców i warzyw;
246. stwierdza, że systemy wsparcia na rzecz programów operacyjnych dla organizacji producentów sektora owoców i warzyw stanowią w porównaniu ze środkami interwencyjnymi dużo bardziej obiecujące narzędzie;
247. odnotowuje z zadowoleniem przyjmuje przewidywaną na 2009 r. analizę oceniającą; zwraca się do Komisji, by ustanowiła mechanizm monitorowania i kontroli odpowiedni dla sektora owoców i warzyw w celu zapewnienia zgodności z zasadami należytego zarządzania finansami;
248. przyjmuje z zadowoleniem oświadczenie Komisji, że poprawi swą zdolność gromadzenia danych oraz opracuje odpowiednie wskaźniki jakościowe i ilościowe w celu pomiaru efektywności i skuteczności; uważa, że wskaźniki te powinny uwzględniać szerszy zakres korzyści z programów, które powinny być monitorowane na wyższym poziomie agregacji; proponuje ponadto, by Komisja jak najszybciej dokonała przeglądu adekwatności i ścisłości istniejących wskaźników i danych statystycznych;
249. zgadza się Trybunałem, że obecny system wymaga ścisłego przeglądu w celu poprawy jego efektywności i skuteczności; w związku z tym wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do ścisłego monitorowania oraz zwiększenia skuteczności i efektywności systemu programów operacyjnych dla producentów, do zbadania czynników sukcesu na podstawie najlepszych uzyskanych wyników oraz do opracowanie na tej podstawie wniosków w celu lepszego wdrażania na szczeblu państw członkowskich, zwłaszcza w gorzej zorganizowanych regionach;
250. popiera zalecenie Trybunału, by wyjaśnić i uprościć kryteria kwalifikowalności w celu zwiększenia przejrzystości oraz obniżenia kosztów administracyjnych związanych z systemami płatności;
251. wzywa Komisję do dostosowania procedur i zasad systemu pomocy do procedur i zasad Funduszu Rozwoju Obszarów Wiejskich w celu ustalenia, kiedy mogą się one wzajemnie uzupełniać, a kiedy wykluczać;
252. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania i kontrolowania wdrażania systemu w nowych państwach członkowskich;

Sprawozdanie specjalne nr 9/2006 dotyczące kosztów tłumaczenia w Komisji, Parlamencie i Radzie

253. podkreśla, że łączny koszt wszystkich usług językowych w instytucjach UE (tłumaczenie pisemne i ustne) stanowi około 1 % łącznego budżetu UE;

254. wyraża zdziwienie, że do tej pory instytucje nie wyliczyły ani swoich kosztów tłumaczeń pisemnych ⁽²⁴⁾, ani kosztu tłumaczenia jednej strony; zauważa, że w 2005 r. liczba tłumaczonych stron wyniosła w Komisji 1 324 000 (1 450 tłumaczy), 1 080 000 w Parlamencie (550 tłumaczy) i 475 000 w Radzie (660 tłumaczy); zauważa ponadto, że Trybunał Obrachunkowy ocenił łączne koszty tłumaczenia za 2003 r. na 414 200 000 EUR, w tym: 214 800 000 EUR w Komisji, 99 000 000 EUR w Parlamencie i 100 400 000 EUR w Radzie; zauważa, że w tym samym roku średni koszt jednej strony wyniósł 166,37 EUR, w tym: 150,20 EUR w Komisji, 149,70 EUR w Parlamencie i 251,80 EUR w Radzie;
255. uważa, że instytucje powinny podjąć odpowiednie kroki w celu poprawy produktywności służb tłumaczeniowych UE w porównaniu z sektorem prywatnym;
256. uważa, że należy wyjaśnić, dlaczego cena tłumaczenia zewnętrznego zlecanego przez Parlament jest 12 % wyższa niż w Komisji;
257. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja i Rada zdołały ograniczyć wzrost liczby tłumaczeń po rozszerzeniu o UE-10, przez co ograniczyły wzrost kosztów;
258. uważa, że wszystkie trzy instytucje powinny ustalać koszty tłumaczenia w skali roku z wykorzystaniem podobnych kryteriów i metod obliczeniowych; uważa, że uzyskane dane należy wykorzystywać nie tylko do celów budżetowych, ale również do uświadamiania użytkownikom kosztów związanych z tłumaczeniem;
259. przyjmuje z zadowoleniem szybkie zastosowanie przez Komisję procedury autoryzacji i selekcji wniosków o tłumaczenia w 2006 r.; z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że w 2003 r. Rada ustaliła listę najważniejszych dokumentów, ograniczając tłumaczenie do tych tekstów;
260. zaleca większe ograniczenia dotyczące długości dokumentów i podsumowań;
261. zachęca komisje i delegacje parlamentarne do przedkładania dokumentów wyłącznie w językach członków komisji i ich zastępców; sugeruje, aby dodatkowe wersje językowe można oferować w razie wcześniejszego zgłoszenia potrzeb;
262. ogólnie rzecz biorąc, uważa, że instytucje powinny podejmować działania niezbędne do zapewnienia wysokiego poziomu jakości tłumaczeń; uważa w związku z tym, że Rada, Parlament i Komisja powinny informować Trybunał Obrachunkowy i Komisję Kontroli Budżetowej o środkach podejmowanych w celu kontrolowania i poprawy jakości tłumaczeń odpowiednio wcześniej przed rozpoczęciem procedury udzielania absolutorium za rok 2006;
263. uważa, że instytucje powinny poprawiać jakość informacji, jakimi dysponuje administracja do celów kontroli procesu tłumaczenia, z uwzględnieniem proponowanych przez Trybunał wskaźników dotyczących wyników ⁽²⁵⁾;
264. uważa, że Rada, Parlament i Komisja powinny w skuteczny i wydajny sposób wykorzystywać zasoby wewnętrzne i zewnętrzne, takie jak bazy danych, tłumaczenie wspomagane komputerowo, pracę na odległość i zlecenie na zewnątrz;
265. uważa, że każda instytucja powinna sprawdzić niewykorzystywane zdolności tłumaczeniowe pozostałych dwóch instytucji, zanim zleci niektóre tłumaczenia na zewnątrz;

Sprawozdanie specjalne nr 10/2006 dotyczące oceny ex post programów realizujących cele nr 1 i 3 za okres 1994–1999 (fundusze strukturalne)

266. zwraca się do Komisji o wykazanie, w jakim stopniu skonsolidowano metodologię oceny *ex ante*, śródkresowej i oceny *ex post* w celu uniknięcia w miarę możliwości błędów logicznych wymienionych w sprawozdaniu specjalnym Trybunału dotyczącym oceny *ex post* za okres 2000–2006;

⁽²⁴⁾ Zdaniem Trybunału łączne koszty obejmują wydatki na tłumaczy, sekretariat, zarządzanie, usługi pomocnicze, planowanie, budynki, zasoby informatyczne i zarządzanie zasobami ludzkimi (czyli np. szkolenia).

⁽²⁵⁾ Zob. pkt 53 i 88 sprawozdania Trybunału.

267. zaleca poszerzenie współpracy między DG REGIO i DG EMPL w odniesieniu do wspólnych punktów metod oceny;
 268. stwierdza, że metodologia obecnego stosowania modelu HERMIN jest źródłem istotnych problemów; wyraża zaniepokojenie faktem, że obecna metodologia nie pozwala w wystarczającym stopniu uwzględnić znaczenia trzeciego sektora, np. turystyki, w gospodarce niektórych krajów; obawia się poważnych trudności w zakresie oceny funduszy strukturalnych w państwach, które przystąpiły do Unii Europejskiej w 2004 r., z uwagi na szczególne uwarunkowania młodej gospodarki rynkowej w tych krajach; zwraca się do Komisji o wykazanie przed rozpoczęciem oceny za okres budżetowy 2000–2006, w jakim zakresie zmieniła metodologię, z uwzględnieniem niniejszej krytyki;
 269. zwraca się również o włączenie do metodologii elementów uzupełniających w celu zmierzenia skutków mikroekonomicznych; uważa, że inwestycje prywatne są istotne dla długookresowego wpływu funduszy strukturalnych oraz dla tworzenia miejsc pracy; domaga się uwzględnienia ich w ocenie *ex post* za okres 2000–2006;
 270. w trosce o zapewnienie spójnego podejścia do oceny wszystkich funduszy strukturalnych zwraca się o uwzględnienie wniosków sprawozdania specjalnego Trybunału w przyszłych ocenach *ex ante*, śródkresowych i *ex post* za okresy programowania 2000–2006, 2007–2013 i następane;
 271. popiera ideę, by ocenę funduszy strukturalnych postrzegać jako ciągły proces, zasilany nieustannie wnioskami z ocen *ex ante*, śródkresowych i *ex post* z poszczególnych okresów; zwraca się do państw członkowskich o udział w tym procesie i do Komisji o wskazanie, w jaki sposób jak najszybciej wprowadzi te pomysły w życie;
 272. uważa, że aby wykazać obywatelom europejską wartość dodaną funduszy strukturalnych, przyszłe oceny powinny także uwidaczniać pośrednie skutki funduszy strukturalnych;
 273. zwraca się do Komisji w związku z grupą zajmującą się oceną *ex post* za okres 2000–2006, by zbadała możliwości ściślejszej współpracy ze środowiskiem akademickim, w tym również opinie zewnętrznych ekspertów, w formie partnerstwa z wyspecjalizowanymi instytucjami oraz badań dotyczących konkretnych tematów;
 274. jest zdania, że taka współpraca umożliwiłaby udoskonalenie oceny oraz większe wykorzystanie potencjału funduszy strukturalnych; zwraca się do Komisji o dalsze działania w tym kierunku w celu stworzenia wzorcowego modelu oceny środków spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, który byłby modelem czysto europejskim, ale mógłby potencjalnie służyć jako przykład na szczeblu światowym.
-